

ALMANACH ABSOLVENTŮ 2023-2024

ZUŠ NOVÉ STRAŠECÍ

ALMANACH ABSOLVENTŮ 2023/2024

HUDEBNÍ OBOR

Adlt Vít
Adltová Marie
Andrášková Marie
Bačkovská Šárka
Baslíková Karolína
Blažek Saša
Blažková Sofie
Hégrová Adéla
Hondlová Kristýna
Chu Minh Tiep
Karafiátová Kristýna
Kleindienst Kryštof
Kleindienstová Klaudivie
Kovrzek Jonáš
Křenková Barbora
Křenková Veronika
Kubiczek Petr
Luzin Artem
Macháček Jiří
Maříková Sofie
Matějka Jakub
Mikšovská Adéla
Müllerová Martina
Novák David
Slavík Milan
Suchopárek Jiří
Suchopárková Kateřina
Šandová Johana
Vonášek Marek
Wachtl Vojtěch
Zemanová Valerie

VÝTVARNÝ OBOR

Andrášková Marie
Beznoska Šimon
Chalupecká Emma
Křížová Lenka
Lamplová Karolína
Diana Khvostenko
Maříková Sofie
Pilát Jaromír
Šandová Elen
Zdichová Kateřina

TANEČNÍ OBOR

Bünterová Barbora
Dolejší Tereza
Kolková Laura
Koudelková Anna
Maříková Sofie
Müllerová Tereza
Pěkná Emília
Rubličová Anna
Šandová Johana

LITERÁRNĚ-DRAMATICKÝ OBOR

Kleindienstová Klaudivie
Růžičková Alena
Váchová Nela

**HUDEBNÍ
OBOR**

**ANTONÍN
DVOŘÁK**

Vít Adlt
bicí nástroje
absolvent I. stupně
třída Miroslava Thuma

Jmenuji se Vít Adlt a žákem ZUŠ Nové Strašecí jsem od svých sedmi let. Můj učitel je Miroslav Thuma.

Když jsem začal chodit do školy, rodiče se mě ptali, jestli bych nechtěl hrát na nějaký hudební nástroj. Bez jakéhokoli rozmýšlení jsem řekl, že bych chtěl hrát na bicí. Myslím, že čekali jinou odpověď, ale pak s tím vlastně neměli problém. První rok byl celkem těžký, ale druhý už jsem věděl, co a jak.

K bicím jsem se vlastně dostal díky skupině Chinaski, která v té době hodně hrála v rádiu. Také mě rozvíjeli starší bubeníci, které pan učitel Thuma učil, protože jsem od nich odkoukával, co na ty bubny hrají a jak to dělají. Potom jsem to zkoušel doma. Při pandemii jsem na bubny prakticky hrál, jen když jsem musel. Ale po pandemii jsem hrál normálně. Pan učitel je ochotný se mnou probrat i něco jiného, než jen noty, například i písničky, které se mi líbí. Doma hraju podle písniček, které si pustím do sluchátek, a snažím se zahrát, co v nich slyším.

I po absolvování hodlám pokračovat. Ovšem bez pana učitele bych neuměl vůbec nic, takže jsem rád, že mne naučil něco, co bych se sám naučit nedokázal.

Motto:
**„Když ti říkají, že to nemá cenu,
tak to má cenu dvojnásobnou.“**

Marie Adltová
zobcová flétna
absolventka I. stupně
třída Dagmar Pavlíkové

Jmenuji se Marie Adltová a do ZUŠ chodím osmým rokem. Na flétnu mě učí paní učitelka Dagmar Pavlíková. Po prvním přípravném roce jsem začala chodit na zobcovou flétnu a klavír, ten jsem minulý rok ukončila. Studuji tedy obor hudební - zobcovou flétnu.

Po dětských začátcích, kdy jsem chtěla skončit každým okamžikem, jsem se dostala k našemu prvnímu třídnímu koncertu. Strašně jsem se styděla, ale skladbu (už nevím kterou) jsem zahrála. Měla jsem radost, že jsem to zvládla a pamatuju si, jak se mi líbilo, že mi ostatní lidé tleskali.

V druhém ročníku mě flétna začala mnohem víc bavit, paní učitelka mě dala do tria a společně jsme začali jezdit na soutěže. Hned ze své první soutěže jsme si odnesli druhé místo, a to mě nakoplo zase hrát. Je pravda, že jsem dost často měla chuť se na to vykašlat, ale jsem ráda že jsem to neudělala, protože mi hudba celkově dost pomohla.

Potom jsem k Vánocům dostala altovou flétnu, ze které jsem měla velkou radost, těšila jsem se až po vánočních prázdninách přijdu znova na hodinu a budu se učit nové skladby. Postupem času mi došlo, že to nebude zas tak jednoduché a že bych měla začít trénovat, ale jak by řekla paní učitelka, jsem šikovná, ale líná. Prvně mi to na altku moc nešlo, ale teď si troufnu říct, že mi to jde a hraje se mi na ní nejlépe.

Ve čtvrtém ročníku jsem začala chodit do souboru zobcových fléten. Souborovka mě baví, protože jsem si tam našla nové kamarády a líbí se mi skladby, které hrajeme. Zároveň mě i baví společné koncerty a nejsem tolik ve stresu, když máme jít společně hrát. Prvně jsem se bála, že mě nepřijmou a že se s nikým nebudu znát, ale všichni jsou strašně přátelštější a milí. Jako kolektiv jsme si celkově sedli.

Na začátku druhého pololetí šestého ročníku jsem dostala sopraninovou flétnu, na kterou jsem hrála i na závěrečném koncertě minulý rok.

Moji oblíbenou skladbou, kterou jsem hrála, je Mini Concertino od Daniela Hellbacha. Líbí se mi, jak je hodně energická a zároveň hodně melodická. Celkově, skladby od Daniela Hellbacha se mi strašně moc líbí a ráda je hraju. Hudba je pro mě jednoduše radost. Nedokážu si představit život bez ní.

**Motto: „Jednej tak,
abys byl šťastný,
ne aby ses šťastným
jen zdál.“**

Marie Andrášková
klavír
absolventka I. stupně
třída Ivany Teshomeové

Můj svět tónů

Hudbu a rytmus jsem měla ráda už od malička. Máma dokonce říkala, že když jsem se narodila, zpívala jsem si jako ptáček. I když, po pravdě, nevím, co to mělo znamenat. Každopádně s klavírem jsem začala od 1. třídy. Také mi ke klavíru přibyla nauka a sborový zpěv. Na nauku jsem chodila ke své tetě. Při jejích hodinách jsem se rozhodně nenudila a to, co jsem se naučila, teď používám i ve škole. Na sboru jsem se seznámila se spoustou úžasných lidí včetně paní Rybáčkové, naší dirigentky, po které se jmenujeme „Rybky“. Se sborem jsem také zpívala se slavnou osobností Rozálií Havelkovou.

Na klavír už hraju 8 let. Největší problém mám se cvičením a pak často slyším důrazný hlas paní učitelky. Proto jí hodně děkuji, že se mnou má nervy ze železa. Tato její trpělivost však nesla ovoce. Na koncertě v Modrém sále se moje nejlépe zahraná skladba jmenovala Deserted Ball Room v překladu Opuštěná taneční místnost.

Jsem moc ráda, že jsem začala hrát na klavír. Hudbu spojuji hodně s emocemi a často na ni i tančím. Při hudbě můžu vypustit svoje emoce a uvolnit se.

Moc děkuji paní učitelce, že mi pomohla naučit se hrát na klavír a že mě vždy podporovala.

Motto:
**„Bez hudby by to
nebylo ono.“**

Šárka Bačkovská
klavír
absolventka II. stupně
třída Ivany Teshomeové

ZÁVĚREČNÝ KONCERT

Opona se rozestoupí,
ticho v sále jako v hrobě.
O nic nejde, jen buď v klidu,
opakuji sama sobě.

Přesto tréma nepoleví,
strach mi svírá vnitřnosti.
Já jen prosím svoje ruce,
ať nedělaj' blbosti.

Jak začnu hrát, v cuku letu,
strach z hlavy se vypařil.
A i přes ty malé chyby,
koncert náš se vydařil.

Nejlepší však stejně svedu,
doma, jen pro svého dědu.

Motto:
„Raději bych litovala věcí,
které jsem udělala,
než těch, co jsem neudělala.“

Karolína Baslíková
zobcová flétna
absolventka I. stupně
třída Dagmar Pavlíkové

Na flétnu hraji od 2. třídy. Vybrala jsem si ji z toho důvodu, že na ni hrály mé starší sestry a jejich hra se mi velmi líbila. Byla jsem přiřazena do třídy paní učitelky Dagmar Pavlíkové. Flétna mě začala moc bavit a těšila jsem se na každou hodinu, abych se naučila nové a nové věci.

Se ZUŠ jsem zažila i spoustu zážitků a vzpomínek, např. výlet do Rudolfiny, kde jsem viděla profesionální smyčcový orchestr. Dále jsem byla jako účinkující se souborem fléten na Staroměstském náměstí, v Husitské kapli a podobně. Vůbec, hrát na jakémkoliv koncertu byla pro mě čest a velká výhra, způsob, jak se naučit pracovat s trémou.

Hraní mi do života přineslo mnoho zkušeností a výhod. Nemusela jsem se učit v ZŠ žádné noty a stupnice a nejsem tolik nervózní při vystupování před lidmi.

Nechápu, kam se těch sedm let mého hraní podělo a ze mě se stala absolventka.

Na závěr chci moc poděkovat své skvělé paní učitelce za trpělivost, hlavně kvůli mému někdy nepřesnému rytmu, a za to, kolik mě toho naučila.

Dále chci poděkovat svým rodičům za podporu a svým sestrám, díky nimž jsem se dozvěděla o tomto hudebním nástroji. Doufám, že mi hudba bude zpříjemňovat celý můj život.

**Motto: „S hudbou
to jde vždy lépe.“**

Sofie Blažková
zobcová flétna
absolventka I. stupně
třída Miroslava Thumy

Jmenuji se Sofie Blažková a tento rok absolvuji ze dvou hudebních nástrojů, ze zobcové flétny a elektronických kláves.

K hudbě mě přivedla má rodina, a to hlavně můj starší bratr Saša. Když jsem chodila ještě do mateřské školky, moc ráda jsem poslouchala svého bratra, jak cvičí na flétnu, a velice se mi to zalíbilo. Proto jsem se rozhodla, že budu také chodit na flétnu do ZUŠ. A tak jsem v první třídě nastoupila k panu učiteli Thumovi a moc mě to bavilo. Postupem času jsem se toho na flétnu naučila víc a víc, hrála jsem na třídních koncertech, kde jsem postupně odbourávala svoji trému a učila se novým věcem, jako například, že když ve skladbě udělám chybu, tak jedu dál a nezastavuji se :-)

Jsem moc vděčná mému panu učiteli, kolik mě toho za těch dlouhých osm let naučil, i když to se mnou nebylo vždy lehké. Děkuju moc!

Motto:
„Tajemstvím života
je sedmkrát padnout
a osmkrát vstát“
Paulo Coelho

elektronické klávesové nástroje
absolventka I. stupně
třída Miloslavy Becherové

V první třídě jsem potkala kamarádku, která hrála na klávesy. Ráda jsem k ní chodila na návštěvu, ona mi hrála písničky a já jsem se do kláves zamilovala. Maminka po nějaké době souhlasila, vlastně z toho byla

nadšená, a nabídla i mému bratrovi, jestli nechce na klávesy chodit se mnou. Brácha souhlasil, a tak jsme společně nastoupili k paní učitelce Becherové. Ze začátku jsme sdíleli hodiny, ale postupem času jsme už každý chodil na vlastní hodinu. Nejvíce mě bavily předvánoční hodiny, kde jsem mohla hrát koledy, které jsem potom zahrála rodině u stromečku.

Naučila jsem se nespočet věcí, za které jsem své paní učitelce mockrát vděčná, a také jsem moc vděčná svému bratrovi, který byl celou dobu mou oporou. Děkuju!

Motto: „You don't have to be
great to start,
but you have to start
to be great.“
Joe Sabah

Saša Blažek

elektronické klávesové nástroje

absolvent I. stupně

třída Miloslavy Becherové

Co pro mě znamená hudba?

Domnívám se, že právě odpovídám na velmi ošemetnou, ohromně zajímavou a nesporně důležitou otázku, kterou si asi musel nejdnou položit každý, kdo se hudbě aktivně, či pasivně věnoval. Je opravdu důležité, abychom sami sebe přesvědčovali o tom, co pro nás hudba znamená a co nám dává? Dle mého názoru rozhodně, jelikož spolu s hudbou mnohdy přichází její největší přínos každému člověku v momentě, kdy si uvědomí její nepopíratelně velkou hodnotu a význam.

Asi by bylo příhodné se zmínit, že se jistě každý věnuje hudbě ze svých osobních důvodů, které nejen že nemusíme být schopni popsat, nýbrž také pochopit a pojmenovat. Ale zároveň je více než žádoucí si uvědomit význam, který pro nás hudba má.

Pro mne osobně je hudba mnohým, pomáhá mi, inspiruje mě, uklidňuje mě, dokáže mě ve vteřině rozhýbat a roztancovat, aniž si to mnohdy uvědomím, velmi snadno mi vžene slzu do oka, stejně jako mi vykouzlí na tvářích úsměv. A to všechno a mnohé jiné v neuvěřitelně rychlém a neovladatelném sledu, který prostě přichází s každým tónem, s každým momentem, kdy jsem obklopen hudbou.

Je velmi silné a složité říci, že si nedokážeme představit „bez něčeho žít“. Když už to říkáme a zároveň to myslíme vážně, tak to pro nás něco opravdu silného znamená. I přesto mohu takřka bez rozmyslu konstatovat, že pro mě je život absolutně nepředstavitelný bez hudby. Už jen představa toho, že bychom žili na světě, kde hudba není a lidé jsou ochuzeni o tu nádhernou krásu hudby, je bez pochyb velmi smutná, beznadějná a definitivně bez života. Jak by jen lidé mohli žít bez toho, aniž by mohli tancovat, zpívat, hrát, poslouchat...

je pro mě záhadou, na kterou doufám nikdy nebudeme nuceni najít, ale ani hledat odpověď, protože hudba neodmyslitelně patří k člověku, jeho životu, tvorbě a pocitům.

Když nad onou otázkou přemítám, jsem si jistý, že bych nevydržel, kdybych nemohl každý den vnímat hudbu, kdybych nemohl poslouchat nejnovější, ale třeba i nejoslouchanější písničky v rádiu, když se probudím, kdybych si se spolužáky nemohl zazpívat pár úryvků z nejnovějších hitů našich nejoblíbenějších interpretů, kdybych ke čtení a k učení nemohl poslouchat všemožný výběr vážné hudby, při které se mi tak dobře učí. Zkrátka bych se cítil prázdný, bez smyslu, bez života, bez energie, bez nápadů a bez inspirace, kterou tolik v dnešní době vyhledáváme, a to by jistě byla velká škoda.

Jsem nesmírně rád a hrdý, že se můžu věnovat hudbě i aktivněji než jen poslechem, že ji mohu spoluvytvářet, nebo se o to alespoň zoufale snažit hudebními nástroji, na které hraji. Hudba je v každém mém dni, ať už si to uvědomuji, či ne, provází mě skoro každou činností, které se věnuji a do mého života vnáší energii, odhodlání a chuť se věnovat stále dalším věcem. Jsem velmi vděčný, že se hudbě mohu věnovat.

Motto:
**„Každý den
je jen jednou
za život.“**

Adéla Hégrová
zobcová flétna
absolventka I. stupně
třída Dagmar Pavlíkové

Všechno to začalo ještě ve školce, když jsem se rozhodla tancovat. Vydrželo mi to rok. Ráda jsem malovala, tak mě mamka přihlásila na výtvarný obor. Navštěvovala jsem tento obor pět let. Vytvořila jsem spoustu obrázků různými technikami a také nějakou keramikou.

Vždy jsem měla kladný vztah k hudbě a velkým vzorem byla moje sestra Eliška, která hrála na flétnu, klavír a zpívala. A tak jsem to chtěla zkusit taky. Na konci 1. třídy jsem podstoupila talentové zkoušky, u kterých jsem uspěla, a od 2. třídy jsem začala chodit na flétnu. Ze začátku jsem trénovala několikrát týdně, protože jsem do toho byla zapálená, bavilo mě to a chtěla jsem se ve hře na zobcovou flétnu posouvat dál. Začala jsem nejdříve se sopránovou flétnou a postupem času s altovou, sopraninovou, tenorovou a nakonec basovou, kterou nejvíce uplatňuji v souboru zobcových fléten. Zahrála jsem si i na několika koncertech, jak sólově, tak i se souborem. Zúčastnila jsem se různých soutěží, kde občas zahrála svoji roli i tréma. Před třemi lety jsem začala chodit do souboru zobcových fléten a o rok později do kapelky Lísteček.

Hudba pro mě znamená hodně, relax, útek od každodenních i školních povinností. Některé skladby hraju radši, protože jsou třeba lehčí nebo hezké na poslech.

Dodneška si pamatuji, jak jsem poprvé seděla na vítání žáků ZUŠ v NKC. Chtěla bych poděkovat mamince, za velkou podporu a paní učitelce Pavlíkové za trpělivost.

Motto:
„Nejkrásnější
hudba je lidský
smích.“ Jan
Werich

Kristýna Hondlová
elektronické klávesové nástroje
absolventka I. stupně
třída Miloslavy Becherové

Co pro mě osobně znamená hudba?

Za to, že se věnuji hudbě, v podstatě vděčím své mamince. Když jsem byla malá, moje maminka často vyndala klávesy ze skříně. Já jsem si na nich mohla vždy hrát, nejdřív krátké a vymyšlené melodie. Později jsem si také zpívala. Jednoho dne mi moje maminka řekla, že půjdeme do hudebky. A také se tak stalo, maminka mne přihlásila na elektronické klávesy do ZUŠ v Novém Strašecí. Nejprve jsem hrála trochu s nechutí, protože jsem musela doma cvičit, ale paní učitelka mi otevřela svět krásné hudby. Hrály jsme krásné písničky a melodie a tím se mi otevřel nový, báječný svět. Hudba dodává totiž člověku něco krásného, co třeba jiné obory nedokáží. Naučila jsem se různé hudební žánry, jako třeba polku, valčík, tango, ale i spoustu jiných jako například samba, rumba, rock, pop a jiné. Když hrají na klávesy, mohou utéci do jiného světa, kde mne nic nezlobí a nerozčiluje. Při hudbě mohou vždy snít, hudba dává smysl mému životu a uklidňuje mne.

Chtěla bych moc poděkovat své učitelce paní Becherové, která se mnou má trpělivost.

Motto: „Hudba dodává životu smysl a barvu...“

sólový zpěv
absolventka I. stupně
třída Petry Musilové

Ke zpěvu mě hodně inspirovala herečka Kamila Janovičová, která zpívala písničku „Holka nebo kluk“ v pohádce Tajemství staré bambitky. Tuto písničku jsem si často zpívala, hlavně když jsem pracovala s vysavačem, a máma s tátou mě mockrát slyšeli. Mámu napadlo, proč toho nevyužít a nezajít do ZUŠ. Tak jsme šli do ZUŠ a v ředitelně nás poslali za paní učitelkou Musilovou. Paní učitelce se písnička líbila, a když jsme odcházeli, tak si ji broukala. Ze začátku to bylo těžké, ale rodina i paní učitelka ve mě věřili. Děkuji paní učitelce za její trpělivost.

Motto: „I když to nejde, nikdy se nevzdávej...“

Minh Tiep Chu **klasická kytara** **absolvent I. stupně** **třída Martina Vítka**

Jak jsem začal s kytarou

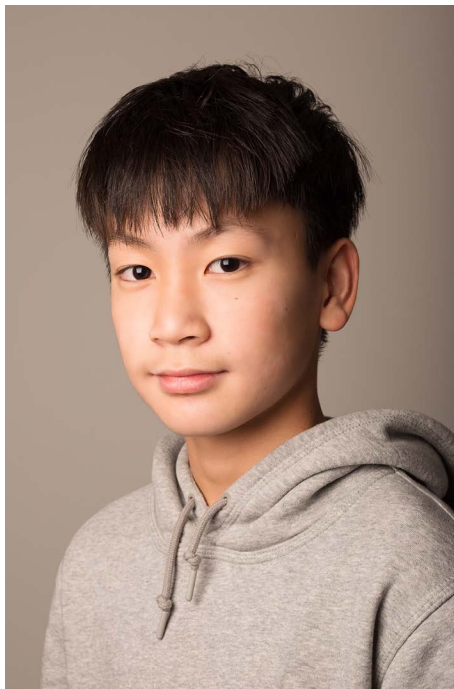
Tomova cesta za hudbou začala ve chvíli, kdy jako malý chlapec sledoval starého pána s kytarou v hospodě na okraji města. Starý pán hrál s takovým nadšením a vášní, že Tom věděl, že i on chce sdílet se světem tuto lásku k hudbě.

Ve svých prvních letech strávil Tom hodiny zkoušením napodobit zvuky kytary, i když mu k tomu sloužila jen plácačka na mouchy. Rodiče viděli jeho nadšení a podporovali ho v jeho snu stát se kytarovým virtuózem.

S nástupem do první třídy Tom netrpělivě čekal, až mu bude dovoleno začít s opravdovou kytarou. Bohužel mu stálo v cestě několik překážek, a tak musel vyčkávat až do druhé třídy. Když vstoupil do druhé třídy, začal svou cestu v základní umělecké škole.

Tomova láska k hudbě se začala proměňovat v dovednosti a techniku, jeho nadšení bylo obrovské. Velkou radost mu udělalo, když v polovině prvního ročníku dostal svoji vlastní kytaru. Před koncem prvního roku na ZUŠ byl pozván, aby vystoupil v Modrém sále. Byla to jeho první příležitost ukázat světu, jak daleko se dostal od doby, kdy sledoval starého pána v hospodě. Jeho srdce bilo vzrušením a nervozitou, ale představa sdílet svou hudbu s ostatními ho motivovala.

Na den vystoupení se Tom připravoval s pečlivostí. Jeho rodina seděla v první řadě, připravena podporovat ho na cestě, kterou začal jako malý chlapec s plácačkou na mouchy. Když vstoupil na pódium, kytaru pevně v objetí, cítil, jak jeho srdce bije v rytmu hudby. Po doznění posledního tónu se diváci zvedli a začali tleskat. Tom si uvědomil, že právě prošel dalším milníkem na své cestě.

Jeho první vystoupení bylo nejen triumfem, ale i příslibem toho, co ještě přijde. A tak začala kapitola jeho kytarového dobrodružství, plná naděje a nových začátků.

Motto: „Abyste se naučili uspět, musíte se nejprve naučit selhat.“

Kristýna Karafiátová
klavír
absolventka I. stupně
třída Zuzany Eržiakové

Hře na klavír se věnuji od první třídy. K tomuto nástroji jsem přišla už ve školce, když jsem viděla paní učitelku, jak krásně hraje na klavír, a chtěla jsem tak pěkně hrát taky. Klavír jsem obdivovala už dlouho a v první třídě jsem se konečně ke hře na klavír dostala. Začala jsem nejen hrát na klavír, ale taky se učit noty na hudební nauce s paní učitelkou Andráškovou. Na hodiny hudební nauky jsem se často těšila, ale měla jsem i své dny, kdy se mi tam nechtělo. Od šestého ročníku jsem začala chodit i na sbor s paní učitelkou Rybáčkovou a díky sboru jsem poznala skvělé lidi. Dřív jsem chodila tady v ZUŠ i na keramiku, ale jelikož jsem toho měla hodně, tak jsem chodit přestala.

Ve hře na klavír jsem vystřídala celkem tři učitele. Přeci jenom to bylo těžké, protože každý učil úplně jinak. Ale dotáhla jsem to až sem – k absolutoriu I. stupně. Během let, co jsem se učila na klavír, přišel koronavirus, a musela začít distanční výuka jak klavíru, tak i hudební nauky. Nebylo to vůbec lehké, ale také jsme to zvládli! Postupem času mě ale hra na klavír přestala bavit, a to už tak před dvěma lety. Také jsem přemýšlela, že skončím, ale rodiče mi pořád říkali, jak se mi to bude v životě hodit a že to mám dotáhnout aspoň do absolventských zkoušek. Paní učitelka Eržiaková začala pociťovat, že mě hra na klavír začíná bavit méně, než když jsme spolu začínaly. A tak se mě zeptala, jestli bych chtěla hrát i nějaké písničky, které si sama vyberu, a já jsem souhlasila. Mám pocit, že hra na klavír se mi teď mnohem víc zpříjemnila a hraji ještě radši, než jsem hrála jako malá, a za to jsem paní učitelce moc vděčná. Já nejsem typ člověka, který by vydržel u něčeho dlouhou dobu, a totéž je i s klavírem.

Nikdy jsem na klavír nehrála pravidelně, ale uvědomila jsem si, že když začnu víc hrát doma, více toho stihneme na hodině a ta hodina bude pro obě z nás příjemnější. Často doma zkouším i nějaké písničky, které si sama najdu. Víím, že to se mnou často nebylo lehké, a obdivuji trpělivost a nervy paní učitelky a moc jí děkuji, že to se mnou dotáhla až sem.

Motto:
**„I když se ti nechce,
pokračuj v tom,
co děláš.“**

Klaudie Kleindienstová
klavír
absolventka I. stupně
třída Františka Kováče

Na klavír jsem začala chodit v první třídě k panu učiteli Davidu Šugárkovi. Hodiny jsem měla s kamarádkou Vali. První rok jsem byla v „přípravce“, tam jsme ani nepotřebovaly noty, hrály jsme „podle sluchu“. A právě kvůli klavíru jsem musela začít chodit na nauku, tam jsme se učili noty a vše kolem nich. Druhý rok (po prvním přípravném roce) už jsme na klavíru zkoušely pomalu ale jistě hrát nějaké písničky z takového velkého sešitu, který se jmenuje *Nová klavírní škola I. díl*.

Po druhém roce klavíru jsem místo kamarádky Vali chodila na hodiny klavíru se svým bráchou. I pan učitel se změnil, místo pana učitele Šugárka jsem dostala pana učitele Bulata Abdurakhimova. S panem učitelem Bulatem jsme hráli *etudy* i písničky z *Nové klavírní školy*. Také jsem měla možnost hrát písničku *The Lion sleeps tonight*. Navrhl mi, abych tuto písničku hrála, protože jednou během hodiny klavíru mi zavolala moje máma a já jsem měla písničku *The Lion sleeps tonight* jako vyzvánění. Tak ho napadlo, že bych to mohla hrát na klavír. Protože pan učitel nechtěl, aby bráchovi bylo líto, že já hraji takovou známou písničku a on ne, zeptal se ho, jakou písničku by chtěl hrát. Bráchova oblíbená písnička v tu dobu byla *Despacito*, takže volba byla jasná.

Po dalších dvou letech, už ne s panem učitelem Šugárkem, ale s panem učitelem Bulatem, jsem začala chodit k panu učiteli Kováčovi a pana učitele Kováče mám doteď.

sólový zpěv
absolventka I. stupně
třída Petry Musilové

Na zpěv jsem začala chodit ve druhé třídě. Několik prvních let jsem na zpěv chodila s bráchou nebo s kamarádkou.

První dva roky jsem měla pana učitele Daniela Klána, ale ten v ZUŠce již nepracuje. S panem učitelem jsem zpívala písničky, jejichž text si pamatuji dodnes, a staly se pro mě ikonickými. Byly to většinou samé lidové písničky, ale to mi nevadilo: např. Kdyby byl Bavorov, Foukej větříčku, Žába mluvit neumí. Tyhle tři písničky jsem s panem učitelem zpívala nejradši.

Po dvou letech jsem přestoupila k paní učitelce Musilové. Pamatuji si, že jsem jako jednu z prvních písniček s paní učitelkou zpívala Stojí, stojí bedla. Byla to sice krátká písnička, ale mně se líbila.

V roce 2018 jsem měla s bráchou koncert ze zpěvu a pamatuji si i přesné datum, bylo to 27. 11., protože další den se narodila moje mladší ségra. Hned na další hodině zpěvu jsem paní učitelce vše vyprávěla.

Těch koncertů bylo samozřejmě víc než jeden a já jsem si všechny užila. Ze začátku jsem byla hodně nervózní, ale postupem času to ze mě odpadlo a teď už je to mnohem lepší.

Pro mě osobně je zpěv zábava. Hudba jako taková je pro mě uvolnění, třeba když si uklízím pokoj, luxuji, vytírám, uklízím kuchyň nebo dělám nějakou činnost, u které vím, že zabere víc času než 10 minut, pustím si písničky od různých umělců.

Zpěv mě baví a je radost se s paní učitelkou učit nové písničky.

Motto:
„Proč nee?“

Kryštof Kleindienst
klavír
absolvent I. stupně
třída Františka Kováče

Na klavír hraji od 8 let. Napadlo to rodiče, protože jsme měli doma starý klavír a byla škoda jej nepoužívat. Během studia mě učili dva učitelé: pan učitel Bulat Abdurakhimov a po jeho odchodu pan učitele František Kováč. Občas si s panem Kováčem nerozumíme, ale občas jsou ty hodiny super.

Když jsem přišel na úplně první hodinu a viděl pana Bulata, bál jsem se cokoli udělat. Po čase jsem se naučil orientovat na klaviatuře a začali jsme hrát písničky, které jsem znal a uměl i zazpívat. Za tři roky pan učitel Bulat odešel a přišel pan učitel Kováč, se kterým byly hodiny jiné, ne tak akční. Během těchto let jsem s klavírem chtěl několikrát skončit, ale pak jsem někde slyšel písničku, která se mi líbila, našel si ji na youtube a začal se ji učit. Ale po nějaké době mě to přestalo bavit a zanedbal jsem ji. Ani jsem si neuvědomil, že těch sedm let tak rychle uteklo..

Často vzpomínám na hodiny s panem Bulatem, protože jsem s ním hrál skladby, které jsem znal ze seriálů a soutěží, dokonce mi do not převedl mou tehdejší nejoblíbenější písničku, The Fox od Ylvis. Pan Kováč mi nosí noty na etudy a menuety, které bohužel tolik neznám. Současné písničky nehrajeme. To mi přijde škoda.

Musím se panu učiteli Kováčovi poklonit za to, že to se mnou ty čtyři roky dokázal snášet, protože jsem často nenosil noty a tolik se nepřipravoval. Rád bych to, co jsem se během těchto let naučil, využil i mimo hodiny klavíru. Třeba když se mi bude líbit nějaký rytmický song, moc rád se ho naučím.

Motto:
**„Bez práce nejsou
koláče.“**

Jonáš Kovrzek klasická kytara absolvent II. stupně třída Martina Vítky

Do základní umělecké školy docházím již od svých sedmi let, no a to znamená, že se na kytaru učím hrát už více než 10 let. Zní to jako doba a ona to taky doba je. Za ten čas jsem toho stihl v ZUŠce také pochopitelně dost prožít a měnil se jak můj vztah k učitelům, tak i vztah k hudbě samotné.

Hrát na kytaru jsem začal, pokud si dobře pamatuji, protože mi táta jako malému pouštěl z YouTube písničky hrané na kytarách a mně se to pochopitelně líbilo, a tak jsem tedy šel do toho.

Začal jsem u paní učitelky Jednorožkové, která mi dala všechno, co k začátkům na kytaru potřebujete, šlo to jak po másle a vše bylo dobré. Pak nastal ovšem zvrat – odchod paní Jednorožkové a nástup pana Bendy. Řekněme, že způsoby jeho komunikace a práce s žáky byly jaksi... pochybné. No, co bylo, bylo, hlavně že jsem vydržel, protože pan Benda byl vyměněn a na jeho místo naštěstí nastoupil už pan Martin Vítek.

A tady vše začíná. Vrhli jsme se hned do práce a hned první rok, co mě Martin Vítek učil, jsem se s ním zúčastnil své první a nakonec i poslední kytarové soutěže. Hodně jsem trénoval, ale můj zážitek z krajského kola byl zkažen za prvé mou trémou a za druhé zvláštní organizací celé akce. Po tomto jsem panu Vítkovi dal najevo, že bych nechtěl hrát tak často na soutěžích a velkých koncertech, on mi vyhověl a já jsem poprvé pořádně slyšel a užíval si, co hraji. Když jsem byl malý, tak to nešlo, protože si jen těžko užijete tréninkové brnkání nejrůznějších cvičení bez toho, aby vám někdo zkušenější hrál druhý hlas. Jakmile jsem se zlepšil, tak jsem ale začal hrát na koncertech, trénoval a soustředil jsem se zase jen a jen na perfektnost a pořád jsem vlastně neslyšel, co hraji.

Poté co jsem si tohle uvědomil, tak jsem se na kytaru začal těšit. To ještě podtrhoval pan Vítek, protože byl a je skvělým učitelem a hodiny s ním mě vždy bavily. Má trpělivost ale zároveň i chuť mě vše naučit. Smáli jsme se, ale zároveň i společně hledali způsoby, jak zahrát to, co jsem si myslel, že nedokážu. Jediná větší zkouška, co nás ještě čekala, bylo hraní přes hovor na telefonu za koronaviru, ale to jsme taky zvládli.

Závěrem bych chtěl říct, že za dobu, jakou se kytare věnuji, se už nedá nevytvořit si vztah k hraní a hudbě. Teď jde jen o to, jestli bude dobrý. A já mohu s radostí říct, že u mě ten vztah i díky Martinu Vítkovi dobrý je.

**Motto: „Život je jak
horská dráha,
tak si tu jízdu užij.“**

Barbora Křenková
sólový zpěv
absolventka I. stupně
třída Petry Musilové

Všechno to začalo ve školní družině. Chodila jsem do první třídy na základní školu. Jednou odpoledne jedna holčička začala zpívat písničku o slonovi a já už v tu chvíli věděla, že se chci taky naučit zpívat. Další rok mě a mojí sestru mamka přihlásila na zpěv do ZUŠ. Zpívaly jsme spolu a hodiny s paní učitelkou Musilovou vždy utíkaly jako voda. Pamatuju si, jak jsme se jí pokaždé schovaly a ona nás pak musela hledat. Zpěv nás bavil, takže jsme se na hodiny těšily.

Odzpíváných a naučených písniček mám hodně, jak na koncertě, tak ve třídě, a zpěv miluju. Od 3. ročníku zpívám ve sboru a ve 4. ročníku mě a mojí sestru paní učitelka rozdělila a od té doby zpívám sama.

Paní učitelku naštvete, když vytáhnu z kapsy noty složené do malého čtverečku, nebo ještě lépe, když je nepřinesu vůbec. Věřím, že si se mnou paní učitelka dost užívá, a doufám, že ještě užije. Jsem moc vděčná za to, jak nás učí a inspiruje, jediné díky ní se posouváme dál.

Paní učitelka je pro mě velký vzor a já si ani nedokážu představit, že bych nechodila na zpěv zrovna k ní.

Motto:
„Žijeme jen jednou.“

Veronika Křenková
sólový zpěv
absolventka I. stupně
třída Petry Musilové

Když se řekne slovo zpěv, pro každého to znamená něco jiného. Pro někoho to znamená zpívat písničky podle not, pro někoho jen pár melodických slov. Pro mě to je koníček, který mě naplňuje už od mých sedmi let, a doufám, že ještě nějakou dobu bude. Po pravdě, původně jsem na zpěv chodit nechtěla, přihlásila jsem se jen kvůli sestře, která se za každou cenu chtěla naučit zpívat. Zato já chtěla chodit spíše na flétnu. Teď jsem ale z celého srdce ráda, že jsem dala přednost zpěvu, protože by mě ani ve snu nenapadlo, že si zpěv tolik zamiluju a z hodin nebudu chtít jít domů. Vzpomínám si na naši první písničku s názvem Stojí, stojí bedla, kde nebyl snad ani jeden čistý tón. Tuto písničku si pamatuju doteď a myslím, že ji z paměti už nikdy nevymažu.

Moje začátky se zpěvem byly asi docela náročné, ale ne pro mě, spíše pro paní učitelku. Vždycky když odešla kopírovat noty nebo si jen odskočila, my se sestrou zalezly za klavír, pod stůl nebo za její oblečení. Poté co paní učitelka přišla zpět do třídy, vždy začala hrát na klavír a přitom vymýšlela slova, po kterých jsme hned vylezly a chtěly zpívat zase dál.

Pokaždé když slyším, jak se rozezní klavír, a já začnu zpívat, je to pocit, že mně nic nechybí, můžu být sama sebou a všechny povinnosti jako škola, úkoly, domácí práce a jiné věci jdou pryč z hlavy. Hudba se stala nepostradatelnou součástí mého života.

Na zpěv a celkově na hudbu jsem si zvykla už od malička, kdy nás se sestrou mamka učila různé písničky, ale za to, že jsem si zpěv tolik oblíbila, baví mě a na každou hodinu jdu s úsměvem, vděčím jen a jen mojí paní učitelce Petře Musilové, která při mně vždy stojí a podporuje mě a i přes všechny moje blbosti a zmuchlané noty to se mnou doteď vydržela,

za což ji moc děkuju a doufám, že si spolu ještě spoustu hodin užijeme.

Motto:
**„Bez hudby
by byl život
chybou.“**

Petr Kubiczek
klasická kytara
absolvent I. stupně
třída Martina Vítka

Je to tady, den, na který jsem čekal. Ale teď mi je tak nějak i trochu smutno, že mé působení na ZUŠ Nové Strašecí pomalu končí, a že do této školy už nikdy nevezdu.

Kytara je pro mě druhý nejlepší koníček. Vždy se u ní odraaguji, a když se něco nového naučím, tak mě to baví o to více. Je to skvělý nástroj a jsem velmi rád, že jsem se na něj začal učit hrát. Hraji na ní často se svým starším bratrem a s bratrancem. V tom mi určitě pomohly hodiny s panem učitelem Štěpánkem v rámci kytarového souboru. Naučil jsem se zde i skladby, které bych se jinak asi nenaučil, a jsem také rád, že jsem ho poznal.

Nikdy nezapomenu na nejlepšího kytaristu a mého nejoblíbenějšího pana učitele hry na kytaru Martina Vítka. Pamatuji si, jak jsem za ním přišel do třídy a byl jsem ještě malé dítě a říkal jsem si, že to s ním bude asi pěkná nuda, ale opak byl pravdou. Po čase stráveném s ním jsem poznal, jaký je skvělý člověk a začal jsem se na hodiny s ním těšit ještě více. Obzvláště poté, co jsem zjistil, že sdílí i moji vášeň pro fotbal a mohu s ním probrat i zápas Ligy Mistrů, World Cupu nebo také anglické Premier League.

Další člověk, na kterého budu určitě také vzpomínat je paní učitelka Lucie Andrášková, která mě učila hudební nauku. I když testy, které jsme psali každou hodinu, byly dost nudné, tak jsem se stejně donutil a připravil se na ně. Děkuji moc za krásný čas a děkuji, že jsem ji mohl poznat.

Další člověk, kterému bych chtěl poděkovat, je paní učitelka na klavír, Zuzana Eržiaková, s kterou jsem strávil sice krátkou dobu a transcendentální etudy se tak hrát nenaučil, ale základy klavíru zcela jistě ano. Byla ke mně velmi hodná a trpělivá. V neposlední řadě bych chtěl poděkovat také paní ředitelce Jiřině Kinkalové, která tady pro nás,

ale také pro celou školu, dělala maximum a snaží se dělat to nejlepší.

Děkuji vám všem za vaši trpělivost se mnou a za to, že jste to se mnou vydrželi a přeji vám mnoho úspěchů do života a také hodně zdraví.

Motto:
„Tajemství života
je sedmkrát padnout
a osmkrát vstát.“

Artem Luzin
basová kytara
absolvent II. stupně
třída Ondřeje Kinkala

Když jsem se začal zajímat o hudbu, a především o hraní na hudební nástroj, nečekal jsem, že mým nástrojem se stane basová kytara. Tento nástroj mě zvládl oslovit už tenkrát, když jsem ho držel poprvé. Důvodů pro lásku k base je víc, a možná mnohem víc, než si já sám uvědomuji. I přesto zkusím nastínit právě ten můj.

Tímto důvodem je určitě role v kompozici díla. Basová kytara se pohybuje v takovém trochu limbo mezi rytmem a melodií. Tato na první pohled schizofrenická pozice ale není pouhým stínem nebo projekcí ostatních víc výrazných rolí. Basa spolupracuje s bicími a vytváří plný a stabilní podklad pro ostatní melodické nástroje, které na něm mohou stavět svoji harmonii. Na druhou stranu basa má plnou kapacitu na vytváření právě těchto melodií a harmonií. Kdybych si dovolil použít Hegelovskou dialektiku, tak bych řekl, že basa je určitou syntézou rytmické teze a melodické antiteze, a tak se konverguje do nové identity. Identity, která stojí na novém hrotu hudebního trojúhelníku. Identita, která se může volně pohybovat a prolínat mezi ostatními. Schovávat se v "kapse" rytmické části anebo zářit v popředí hlavního "riffu". A ten tón! Ten tón umožňuje toto všechno. Právě i tato mnohostrannost mě láká dále prohlubovat svoje schopnosti využití tohoto nespoutaného zvířete.

Je tu ale fakt, bez kterého bych o mém nástroji nemohl vůbec takto básnit. Právě pan učitel Ondřej Kinkal, který mi dal možnost víc prožít tento nástroj. Otevřel mi dveře do zákoutí, do kterých se nelze jen tak dostat. Jeho přístup řízené svobody zbořil jakékoli hranice a nejistoty ve mně ohledně učení a hraní. Jednoduchá otázka, která nejen uváděla každou hodinu, ale i vystihuje tento

efektivní přístup, je: "Tak co si zahrajeme dnes?"

Motto:
„Hranice
dávají
prostor
pro
kreativitu.“

Jiří Macháček

elektrická kytara a bicí

absolvent II. stupně

třída Ondřeje Kinkala a Jana Raicha

Hudba a můj život s ní

Hudba má pro mě neuvěřitelný význam a nedokázal bych si bez ní představit život. Je něco, jako člen rodiny, který mi hned, když si ji poslechnu, zlepší náladu.

Do celé své rodiny přináším hudbu už přes deset let. Díky tomu se můj malý bratříček dostal k hudbě blíže a začal se s ní sám sblížovat, a také začal studovat na naší umělecké škole v Novém Strašecí. Začal hrát na baskytaru a už to budou tři roky, co na ni hraje. Podle mého mu to moc jde a zahrát si s ním je opravdu neuvěřitelný zážitek.

Já osobně jsem se s hudbou seznámil už ve velmi útlém věku, kdy mě můj táta přivedl ke kapele jménem Iron Maiden. Jakmile jsem je slyšel, okamžitě jsem se zamiloval a to hlavně do nástroje, který dělá největší „bordel“, a to byla bicí souprava. Hrál na ně Nicko McBrain, kterého si vážím dodnes a беру ho tak trochu jako svého idola. Tehdy mi bylo okolo čtyř let, a tak jsem začal bubnovat na polštář a kyblík. Nejlepší bylo, že táta na koncertě Iron Maiden chytil paličky právě od Nicka. Nakonec mě rodiče přihlásili do Základní umělecké školy v Novém Strašecí. To mi bylo šest let a s nadšením jsem začal docházet k mému učiteli, teď už bych mohl říct příteli, Janu Raichovi.

Ze začátku to bylo horší. Párkrát jsem chtěl odejít a zahodit paličky a už je nikdy nevzít do ruky. Ale moji rodiče mě podporovali a donutili mě zůstat. Vlastně díky nim jsem dnes tam, kde jsem. Po asi sedmi letech mi došlo, že když na bubny nebudu dost trénovat, nikam se dál neposunu. Tak jsem zabral. Vrátil jsem se zpět k začátkům. Začal jsem více hrát a posouval jsem se.

Přišly další prázdniny a mě napadlo, že jeden

nástroj je málo. A tak jsem se na další školní rok přihlásil na elektrickou kytaru. Možná to bylo také díky tomu, že jsem znal svého učitele, dnes již také velmi dobrého přítele, Ondřeje Kinkala. Byl to můj učitel už v hudebním souboru, kam jsem docházel jako bubeník. Začátky byly vzrušující a s nadšením jsem hrál.

Doba covidová mi vlastně pomohla. Při on-line vyučování ve škole jsem hrál nonstop na kytaru. Další rok jsem si přidal ještě baskytaru, aby toho nebylo málo. V tu dobu jsem byl již ve dvou hudebních souborech, či kapelách. V jedné jsem hrál na kytaru a v druhé na bicí.

Uběhl další rok a kapela, která hrála v ZUŠ, se osamostatnila a já v ní dosud hraji na bicí. Ale nastal i čas na další kapelu. Samozřejmě jsem do ní nadšeně nastoupil a začal jsem v ní hrát na kytaru. Do všeho jsem se hrnul a tato zkušenost v nové kapele mi dala opravdu hodně. No, a tento školní rok 2023/24 byl také úspěšný. V září jsem vstoupil do další kapely, abych získal ještě více zkušeností. Zde mě potkala nová věc, které se říká zpěv. K němu mě začala připravovat a učit zpívat má dlouholetá kamarádka Janča. Tak takhle jsem pokrýl všechny součásti, ze kterých se zatím má osobní „kapela“ skládá. Ještě bych se strašně rád naučil hrát na klavír, ale časově to bohužel není možné.

Rád bych tu také zmínil mé rodiče. Od začátku mě podporují, snaží se mě u hudby udržet, i když zrovna nejsou dobré chvíle. Nikdy nade mnou nezlomili hůl a mají se mnou svatou trpělivost.

Hudbu neberu jako koníček, ale jako životní styl. U mě se to dostává do takového extrému, že musím kvůli odpočinku omezovat trochu střední školu, ale nejsem tak hloupej, abych se zbavil toho, co mě baví. Kdo ví, třeba si hudbou jednou budu vydělávat a nějaký kvadratický rovnice mi budou, vy víte kde.....

Ještě bych zde rád poděkoval všem okolo, kteří se mnou hrají a tráví se mnou čas. Víím, že to se mnou není někdy jednoduché, ale snad se to dá vydržet.

**Motto: „Jakmile
jsi se sebou
spokojený,
je to znamení,
že je něco špatně,
protože se
nemůžeš
posouvat dál.“**

Sofie Maříková
zobcová flétna
absolventka I. stupně
třída Dagmar Pavlíkové

Na flétnu jsem začala chodit od první třídy. Vyučuje mě paní učitelka Pavlíková, která má nesmírnou trpělivost a vždy je ochotná se podělit o zkušenosti.

Jako malou mě bavilo zkoušet hrát na plastovou flétnu-hračku, a tak mě rodiče přihlásili do Základní umělecké školy v Novém Strašecí. Už v přípravce jsem dostala altovou flétnu, ze které jsem byla opravdu nadšená.

Ve vyšším ročníku jsem začala hrát s triem a se souborovkou. Hlavně s těmito soubory vystupuji na mnohých koncertech. Trému jsem musela překonávat na soutěžích, které se konaly v Kolíně, na Kladně či v Nymburce.

Největší potíže mi působí pohybovat se v rytmu hudby, což po nás chtěla paní učitelka hlavně při účasti na soutěžích.

Musím říct, že za tu dobu, co hraju na flétnu, jsem o ni nikdy neztratila zájem a pořád mě baví. Nyní si nedokážu představit, že bych na flétnu nikdy nezačala chodit, a proto bych chtěla poděkovat svým rodičům, kteří mě sem přihlásili.

A nakonec děkuji paní učitelce za tu ohromnou ochotu mi pomoci. Třeba když mám problémy s nějakou skladbou, poradí mi, jak ji mám cvičit, aby mi šla, atd. atd. A za to jí moc děkuji.

Motto:
**„Kdo chce
pochopit hudbu,
nepotřebuje ani
tak sluch,
jako srdce.“**
Jiří Mahen

Jakub Matějka
klasická kytara
absolvent I. stupně
třída Martina Vítka

Když jsem byl v 1. třídě, začínal hrát starší bratr Honza na flétnu. Záviděl jsem mu, tak jsem chtěl hrát také.

Máma souhlasila, a tak jsme vybírali nástroj, na který bych chtěl a mohl hrát. Nejdříve jsem si přál hrát na bicí, ale s tím rodiče nesouhlasili, protože jsou moc hlučné a drahé. Jako druhou volbu jsem měl elektrickou kytaru. Rodiče mi navrhli, ať začnu hrát na klasickou kytaru a když mě to bude bavit, můžu přejít na elektrickou. Zvolil jsem tedy klasickou kytaru.

Kytara mě bavila, a i když to muselo v jiných uších znít hrozně, mě to, jak hraji, přišlo hezké. Jak jsem hrál těžší a těžší skladby, které mi tolik nešly, přestávalo mě hrání bavit. Ani moje přání hrát na elektrickou kytaru už mě netáhlo. Sem tam mě nějaká píseň bavila, ale klasické skladby už tolik ne. Místo hraní na kytaru jsem si četl a byl jsem čím dál tím víc pozadu.

Pak jsem si ale uvědomil, že kromě skladeb z učebnice jsem schopen si zahrát i písničky, které mám rád. A tak mě pro změnu zase začala bavit.

Vím, že ze mě nebude virtuóz, ale určitě si někdy rád vezmu kytaru do ruky a zahraju si písničku, která potěší.

Motto:
„Proč se zbytečně stresovat,
ono to nějak dopadne.“

Adéla Mikšovská
elektronické klávesové nástroje
absolventka II. stupně
třída Miloslavy Becherové

Co pro mě osobně znamená hudba?

Hudba pro mě znamená velice mnoho. Je to můj svět, další svět, do kterého mohu ve svých myšlenkách utíkat a snít.

K hudbě mne, dalo by se říci, přivedl můj bratr. Hrál totiž na kytaru a já jsem při jeho brnkání tancovala. Vždy, když hrál pomalou a smutnou skladbu, tancovala jsem pomalu a byla také smutná. Jakmile začal vesele, rychle a radostněji, vlila se do mne energie a radost k životu a já tancovala rychle a s dobrou náladou.

Jednoho dne jsem našla doma ve skříni takové dětské klávesy. Uhodila jsem prstem na jednu klávesu a ona se ozvala, linul se z ní zvuk, pak další a další. Byla to také hudba. Najednou jsem se také chtěla naučit na nějaký nástroj a hrát sama. A tak mne moje maminka zavedla do ZUŠ a přihlásila na klávesy.

Hudba je všude kolem nás a celý život ji slyšíme. Vždyť i zvířátka se vyjadřují pomocí hudby. Ptáci zpívají, psi štěkají, kočky mňoukají atd.

Bez hudby by bylo na světě smutno, a tak jsem velice ráda, že jsem se naučila hrát a také umím hudbu vytvářet.

Motto:
**„Překonávat všechny překážky
a nikdy se nevzdávat.“**

Martina Müllerová **sólový zpěv** **absolventka I. stupně** **třída Petry Musilové**

Už odmala jsem vždy milovala zpěv. Zpívala jsem si jakoukoliv písničku, na kterou jsem si zrovna vzpomněla, a bylo mi jedno, kde jsem. U večere, ve škole i v krámě, bylo mi to fuk. Zpívala jsem pořád a všechno, a tak mamka usoudila, že by bylo dobré přihlásit mě do ZUŠ.

Nejprve jsme probrali, jestli bych vůbec chtěla na zpěv chodit. A já, zamilovaná do zpěvu, s radostí řekla ano. Když jsem byla ve 4. třídě ZŠ, rodiče mě zapsali na sólový zpěv.

Když se ale řekne zpěv, většina lidí si představí prozpěvování doma ve sprše nebo ukolébavky naší maminky na dobrou noc a všichni si myslí, že je to vlastně strašně jednoduché. Já si ale představím práci s hlasem, frázování, klavír nebo také opakování jedné fráze klidně i patnáctkrát.

Bohužel ZUŠ nelze projít pouze s praxí, ale musíte umět také teorii. O to se postarala paní učitelka Lucie Andrášková na hudební nauce. Přes všechny nervy jsem úspěšně nauku dokončila a teď můžu šťastně absolvovat.

Po nějaké době v ZUŠ jsem začala chodit také do sboru Rybky, za což jsem velmi ráda. Na sboru jsem poznala spoustu kamarádů a máme tam super partu. Ta parta by tam ale nikdy nebyla bez naší milované paní učitelky Evy Rybáčkové.

Díky zpěvu jsem se dostala také na spoustu koncertů a jiných akcí. Nejradši mám ale Dvorek na konci roku. Vždycky se tam sejde celá rodina a spousta kamarádů, s kterými si to vždy moc užijeme.

Zpěv je část mě samé, bez něj nemůžu žít. Neumím si představit, že bych někdy přestala zpívat. Je to moje terapie a útěk od všech problémů (a že jich tedy je).

Čtěla bych moc poděkovat paní učitelkám Petře Musilové, Evě Rybáčkové a Lucii Andráškové za pevné nervy,

které se mnou měly, a za vůli, kterou mi předaly. Také chci poděkovat své rodině za podporu, kterou jsem od nich celé ty roky měla, a také za to že mě do ZUŠ vůbec přihlásili.

Motto:
„Stačí
jen věřit.“

David Novák
bicí nástroje
absolvent I. stupně
třída Miroslava Thumy

Hře na bicí se věnuji od první třídy. Celou dobu mám pana učitele Thumu, který je velmi hodný a vždy nápomocný. Tento nástroj jsem si vybral už ve školce. Již od mala jsem měl rád rockové písničky a rád jsem v nich poslouchal právě „bubny“.

V první třídě jsem složil talentovou zkoušku a nastoupit do ZUŠ. Hra na bicí mě moc bavila, i když nauka, která k tomu patří, byla občas složitá. Ale paní učitelka Andrášková to s námi uměla a vše nás naučila.

To, že mi rodiče hru na bicí dovolili, a ještě mi domů bicí koupili, bylo super. Pamatuji si přesně den, kdy jsem bicí dostal. No, a od té doby bylo veselo nejen u nás doma :-)

Hra na bicí mi do života přinesla mnoho a jsem si jistý, že ještě přinese. Otevřelo mi to cestu k hudbě a ukázalo mi to, že se člověk nemusí vyjadřovat pouze slovy, ale i hudbou, která někdy dokáže říci více.

Nyní je mým hudebním vzorem MARPO.

Tímto bych chtěl poděkovat panu učiteli Thumovi a paní učitelce Andráškové za jejich trpělivost a za vše co mě naučili.

Motto:
**„Bicí jsou jako voda,
bez které nemohu žít.“**

Jiří Suchopárek
trubka
absolvent I.stupně
třída Miroslava Thumy

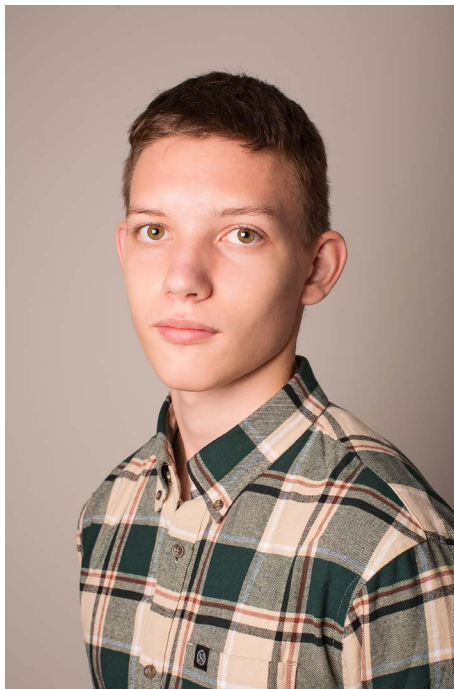
Do Základní umělecké školy v Novém Strašecí chodím už od první třídy. Tehdy jsem začal hrou na flétnu. Po několika letech hraní na zobcovou flétnu jsem přestoupil ke hře na trubku.

K přestupu mě motivovala představa, že na trumpetu budu moci zahrát silnější a zvučnější tóny. Také se mi nablýskaný mosazný nástroj velmi zamlouval a myšlenka, že na něj budu hrát, pro mě byla lákavá.

Zpočátku, když jsem na trubku začínal hrát, bylo pro mě těžké z nástroje vyloudit jakýkoliv zvuk, natož tón. Naštěstí jsem vytrval a úspěšně překročil období, kdy jsem se musel naučit, jak vůbec jednotlivé tóny vytvořit. Dál už jsem dané noty jen doladřoval, ale abych zvládl i ty obtížnější, musel jsem se naučit správně pracovat s dechem a bránicí. Dnes už jsem ale v období, kdy zvládnou zahrát většinu tónů. Vždy mě ale potěší, když se z mého nástroje ozve čistý a krásný tón.

Hraji též v orchestru žesťových nástrojů. Hodně mě baví hodiny, kdy nacvičujeme nové skladby. Když už jsem na trubku mohl zahrát i některé z vyšších a obtížnějších tónů, začal jsem kromě not zadaných panem učitelem hrát sám pro sebe také některé skladby z filmové hudby. Trubka totiž často zastává klíčovou roli v orchestrální hudbě k filmům, její výrazný zvuk se často využívá k podtržení důležitých a dojemných okamžiků filmu, zejména během velkolepých bitev, vznešených scén nebo hrdinských triumfů. V současné době mě nejvíce těší hrát melodie vojenských pochodů.

Doufám, že ve druhém stupni svého studia zdokonalím své technické dovednosti a docílím lepší souhry s ostatními členy orchestru.

Motto:
**„Prostřednictvím
disciplíny
přichází svoboda.“**
Aristoteles

Milan Slavík

housle

absolvent I. stupně

třída Víta Nermuta

Moje housle

Poprvé jsem housle zaregistroval ve filmu na motivy knihy od Karla Poláčka „Bylo nás pět“, kde hlavní hrdina Petr Bajza hrál na housle. Housle se mi zalíbily, a proto jsem chtěl začít chodit do ZUŠ. Pověděl jsem to rodičům a ti se podivili, a řekli mi, jestli raději nechci hrát na kytaru, že je to snazší, housle že jsou o dost těžší. Proto pro mě byla výzva hrát na housle. Úplně si vybavuji ten den, kdy byly přijímací zkoušky. Bylo slunečno a teplo. Měl jsem na sobě takovou malou bílou košilku a tmavé kalhoty. Byl jsem opravdu moc ve stresu a bál jsem se. Nakonec všechno proběhlo dobře a já se stal žákem ZUŠ Nové Strašecí.

První houslová hodina mě moc bavila, měl jsem paní učitelku Evu Rybáčkovou a dostal jsem moje první housle. Měl jsem velkou radost, nikdy jsem housle neviděl takhle zblízka. Hned jsem je ukazoval v autě mamince, když jsme jeli po hodině do Lidlu. Přijeli jsme domů a já jsem housle hned vybaloval, ale stalo se něco hrozného... praskla mi struna a já byl opravdu vyděšený a myslel jsem si, že housle jsou nadobro rozbité. Zas tak nic hrozného to ale nebylo. Maminka mi říkala: „Ty jsi jak cvrček, kterému se polámaly housličky“. Paní učitelka strunu vyměnila a housle byly zase jako předtím. Rád jsem chodil i na hodiny hudební nauky, kde nám paní učitelka Lucie Andrášková moc hezky zpívala, hrála na klavír a naučila nás noty a všechno, co je v hudbě důležité.

Nejprve jsem se učil struny, začínal jsem na struně D. Postupně jsem zvládl všechny struny, pak následoval můj první třídní koncert. Hrál jsem dvě písničky a paní učitelka mě doprovázela na klavír. Pomalu jsem se zlepšoval, měl jsem pololetní přehrávky, a pak několik menších třídních koncertů. Během roku jsem dostal nového pana učitele Víta Nermuta,

kteří mě naučil krásné Largo od Antonína Dvořáka. Tuto skladbu jsem zahrál na mém prvním větším koncertě v NKC. Byl to den, kdy jsem měl narozeniny. Doteď si vzpomínám, jak za mnou po koncertě přišla jedna paní a říkala mi, jak to bylo moc hezké a já měl velkou radost. S panem učitelem jsem se naučil hrát spoustu krásných skladeb, postupem času jsem hrál složitější skladby, naučil jsem se hrát například Humoresku od Antonína Dvořáka, Vltavu od Bedřicha Smetany, Menuet od Johanna Sebastiana Bacha, Emperor Waltz od Johanna Strausse a mnoho dalších melodických skladeb. Během docházky do ZUŠ jsem si postupně osvojil hraní v různých polohách, od nejsnazších po složité, zejména čtvrtá poloha mi dává pořád zabrat. Menší zádrhel byl pro mě koronavirus, musel jsem se sám naučit ladit housle on-line a to byla vskutku velká výzva. Celkově všechno šlo pomaleji, ale vlastně šlo. Jsem moc vděčný za to, že s panem učitelem Nermutem máme hodiny normálně spolu v učebně. Mým velkým vzorem je Honza Velička, který už na housle hraje několik let a je moc nadaný. Líbily se mi všechny jeho koncerty a říkal jsem si, že bych jednou chtěl hrát jako on.

Od čtvrtého ročníku hraji v kapele Lístiček pod vedením Zuzky Eržiakové. Do Lístičku chodím moc rád a vždycky se tam odreaguji a společná hudba je pro mě velmi příjemná a uvolňující. Hrajeme nádherné folklórní písně, často vystupujeme i ve středočeském kroji. Velkou akcí bývá Tuchlovická pouť, kde také hrajeme a bývá tam milá atmosféra.

Letos v ZUŠ Nové Strašecí budu absolvovat a rád bych v hraní na housle dál pokračoval, ať tady, či v jiném městě, vše záleží na přijímacích zkouškách na střední školy. Hudba je pro mě velmi důležitá a povznášející, chtěl bych, aby mě housle nadále provázely mým životem. Jsem moc rád, že mám možnost chodit na tuto školu a myslím, že mně v životě ukázala správný směr a naučila vnímat umění.

Motto:
„Hudba
je cesta,
kterou chci
jít dál.“

Kateřina Suchopárková

klavír

absolventka II. stupně

třída Ivany Teshomeové

Na klavír chodím už od první třídy. Pamatuji si, jak jsem po první hodině přišla domů a natěšeně všem ukazovala, kde je na klaviatuře C. Jednoduchá cvičení, která jsem později hrála, mě bavila, především, když paní učitelka hrála doprovod – to jsem si připadala jako opravdová klavíristka. Tohle nadšení mně vydrželo další tři, čtyři roky. Postupem času (myslím, že přibližně v páté třídě) ale nadšení opadlo. Polevila jsem v trénování a díky tomu mi hraní přestalo jít. Došlo to tak daleko, že jsem chtěla odstoupit, ale z nějakého záhadného důvodu jsem si nakonec klavír znovu oblíbila. Naštěstí. Začala jsem hrát každý den, ráno před školou a večer. Díky pravidelnému cvičení jsem se zlepšovala a zase měla ze svých výsledků radost.

Až později jsem si uvědomila, že ta „cesta“, kterou jsem si prošla, byla nezbytná, že úspěch spočívá v trpělivosti a péli. Pro mě je teď nejdůležitější naučit se dobře skladbu po technické stránce a teprve poté se zaměřit na samostatný umělecký projev. Dřív jsem totiž chtěla hrát rovnou skvěle a nezdržovat se nějakým nacvičováním či přezkušováním.

Dnes studuji na gymnáziu v Kladně. Svůj čas musím rozložit na více povinností, takže jsem svůj dlouholetý zvyk ranního cvičení přesunula. Dříve jsem se soustředila především na své pocity, které ve mně hudba vyvolala, teď se naopak zaměřuji na skladbu samotnou. Zajímá mě, jak ji vnímají posluchači, protože jim zní jinak, než jak ji slyším během hraní. Z toho důvodu se občas nahrávám, abych vychytala všechny mouchy. Také si jako inspiraci poslechnu zpracování konkrétní skladby profesionálním interpretem.

Repertoár skladeb, které hraji, se mi líbí pro svou rozmanitost. Paní učitelka Teshomeová mi vždy vybrala takovou skladbu,

kteřá mi přesně sedla. Mám ráda skladby různé i lyrické. Například ty Chopinovy mi dávají volnost, jsou jemné, zároveň přímé a elegantní, zatímco Debussy je více zasněný, pracuje hodně s prolínáním melodií a občas mi přijde, že zachycuje nějaký prchavý okamžik. Sergej Prokofjev mi naopak připomíná veletok, který je klidný, ale dokáže se rozbouřit. Na začátku školního roku jsem byla ve Státní opeře na baletu Romeo a Julie. Skladatel zde použil kontrast fortissima a pianissima, což mě ohromilo. Proto teď pracuji na jeho skladbě Montekové a Kapuleti, kde je fortissimo plně využito :)

Na závěr děkuji paní učitelce Teshomeové, kteřá mě po celých 12 let skvěle vede a je mou oporou.

**Motto: „Inspirace – to je,
když člověk dře jako kůň.“**
Čajkovskij

Johana Šandová
housle
absolventka I. stupně
třída Víta Nermuta

Svoje vyprávění bych začala tím, že se představím. Jsem Johana Šandová a mým nástrojem jsou housle. Na housle jsem nastoupila v první třídě. Koukala jsem na spoustu nástrojů, ale housle mi přišli takové majestátní a hned jak jsem je viděla, řekla jsem si, že se na ně naučím.

Ze začátku jsem brnkala na struny jen jednoduché písničky. Neskutečně mě nadchlo, když jsem začala cvičit i se smyčcem. Nejdřív jsem měla paní učitelku Evu Rybáčkovou, ale ve třetím ročníku přestala housle učit a já jsem dostala pana učitele Víta Nermuta.

Když na housle hraju, cítím, jak se celá vžiju do hudby. Zvuk houslí je něco neskutečně krásného. Jsem moc ráda, že můj učitel mi vždy vyšel vstříc, když jsem přišla s návrhem, že bych se chtěla naučit nějakou písničku.

I když se mi dost často nechtělo cvičit, nakonec jsem se přes to, abych tak řekla „nežádoucí období“ přenesla.

Někdy jsem s něčím měla problém, ale když mi to pak začalo jít, byla jsem ráda, že si tím celé hraní můžu zase zkrášlit.

Motto:

„Hudba je jako objevování stále něčeho nového a krásného, nikdy nevíte, čím vás překvapí.“

Marek Vonášek
sólový zpěv
absolvent I. stupně
třída Petry Musilové

Hudba pro mě dost znamená. Nedokážu si představit svět bez hudby. Už od malička jsem vnímal hudbu kolem sebe a občas jsem si rád zazpíval. Když jsem šel do druhé třídy, začal jsem také chodit do ZUŠky na klavír a zpěv. Oboje se mi líbí a jsem rád, že jsem se zpěvem začal a že s ním stále pokračuji.

Za to vše bych rád poděkoval paní učitelce Musilové, protože to se mnou vydržela až do 7. ročníku i přes mou lenost a zapomnětlivost.

**Motto: „Bez hudby by
byl život smutný
a nudný.“**

klavír
absolvent I. stupně
třída Zdeňka Frolíka

Už je to osm let, co chodím na klavír, a jsem za to vděčný, že mě rodiče přihlásili, ale jsem hlavně vděčný za to, že se mnou pan učitel Frolík vydržel těch osm let. Možná jsem nebyl nejpilnější student, ale i přes to zeměpan učitel vydoloval tonejlepší. Vždy mě hra na klavír bavila a ještě mě nepřestala, jak by taky mohla, vždyť piano je tak skvělý a úchvatný nástroj.

Už jako malý jsem obdivoval své sourozence, jak hrají na klavír, zejména toho nejstaršího, a tak jsem nechtěl být výjimkou. Takže jsem také začal a za tu dobu jsem se hodně zlepšil, vystupoval jsem

na různých koncertech a všechny jsem si užil.

Kdybych měl porovnat svou hru na klavír před osmi lety a hru na klavír teď, tak musím uznat, že rozdíl je veliký a jsem za to rád, jelikož je to věc, kterou jsem si vždy přál.

**Motto: „Slova jsou
jako vítr.“**

Vojtěch Wachtl
klasická kytara
absolvent II. stupně
třída Lukáše Štěpánka

Už jako malý jsem koukal na televizi s rodiči a pokaždé viděl nějakou známou kapelu. Vždy mě uchvátila ta část koncertu, kde bylo kytarové sólo. Ano, to kytarové sólo nebylo na akustickou, ale na elektrickou kytaru. Řekl jsem rodičům, že bych na ní hrozně moc chtěl umět hrát a jestli se to můžu nějak naučit. Rodiče mi řekli, že ano, ale chtěli, abych hrál na akustickou. Řekli mi, že pokud budu hrát na akustickou kytaru, tak mě po pár letech automaticky přeřadí na elektrickou kytaru. Samozřejmě, jak všichni víte, byla to lež. Asi kdybych opravdu chtěl, tak mě po pár letech rodiče přihlásí na elektrickou kytaru, ale mě tak uchvátila akustická, že jsem na elektrickou úplně zapomněl. Už na ní chodím deset let. Za tu dobu jsem pár učitelů vystřídal, ale tím nejlepším je Lukáš Štěpánek. Pokud si to dobře pamatuji, tak pan učitel mě učí už něco kolem 7 až 8 let. Na hodiny kytary se vždy moc těším, protože to není jen nudné opakování skladeb, ale vždy si s panem učitelem dobře popovídám. Dokonce mě pan učitel požádal, jestli bych si s ním nezahrál duet na jeho koncertě. Máme spolu skvělý vztah a už teď vím, že mi bude moc chybět.

Nejvíc jsem rád za to, že když se mi líbí nějaká známá písnička, například z filmu, přijdu za panem učitelem, že bych si chtěl zahrát, a on mě jí naučí.

Díky tomu se nemusím nutit, abych na kytaru trénoval, protože mě to baví. Nebýt pana učitele, tak možná už s kytarou přestanu. Pan učitel mě ale vždy namotivoval, kdykoliv jsem měl chuť přestat, a já jsem mu za to moc vděčný. Základní umělecká škola v Novém Strašecí mi přinesla hodně vzpomínek, a bude pro mě těžké, si odvyknout tuto školu navštěvovat.

Děkuji moc panu učiteli a celé ZUŠce, za krásných 10 let.

**Motto: „Žijeme
jen jednou.“**

Valerie Zemanová
klavír
absolventka I. stupně
třída Ivany Teshomeové

Moje cesta klavírem

Klavír je krásný hudební nástroj, který je super v tom, že se na něj dá hrát vlastně cokoliv od moderní až po vážnou hudbu, takže si každý přijde na své. Mě třeba nejvíce baví hrát moderní hudbu a mezi mé nejoblíbenější skladby patří: ABCDEFU, Pirates of Caribbean a Wellerman.

Ke klavíru jsem se dostala už v mateřské škole, kde se mi líbilo, jak paní učitelka hrála. Se školkou jsem párkrát navštívila i Základní uměleckou školu v Novém Strašecí. Vždycky, když jsem z takové návštěvy přišla domů, prosila jsem mamku, abych mohla hrát na klavír. Nakonec jsem ji přemluvila a ona mě přihlásila, a tak jsem šla na talentové zkoušky. Na klavír mě přijali.

Nejprve jsem chodila na hodiny k panu učiteli Šugárkovi, kterého jsem měla moc ráda a nejvíce mě s ním bavilo pochodovat do rytmu. Pan učitel byl super a moc mě mrzelo, že ze školy odešel. Poté jsem chodila na hodiny k panu učiteli Kuxovi. Byl to taky dobrý učitel, který při hraní rád zpíval. S ním jsem se bohužel taky musela rozloučit, protože omezil vyučovací hodiny v ZUŠ. Přestoupila jsem na hodiny k paní učitelce Teshomeové, která mě vede doteď.

Ráda bych jí poděkovala za vše, co mě naučila a že to se mnou vydržela až dosud. Doufám, že mě dovede až do cíle. I přes to, že to mezi námi občas skřípe, jsem jí velice vděčná.

**Motto: „Mějte
dobrou náladu.
Dobrá nálada vaše
problémy sice
nevyřeší,
ale naštvete tolik lidí
kolem,
že stojí za to
si ji užít.“**

**VÝTVARNÝ
OBOR**

Marie Andrášková
výtvarná tvorba
absolventka I. stupně
třída Petry Tetaurové

Můj barevný svět

S kreslením jsem začínala od malička, už jen díky tomu, že jsem se chtěla kreativně vyjádřit. Proto jsem si nejraději malovala někde v koutku. Ve vytváření mě také podporovala babička, která má také malování v krvi.

Na výtvarku do ZUŠ jsem začala chodit v 1. třídě. Hodně mi to pomohlo v rozšíření mých obzorů v malbě. Díky paní učitelce Tetaurové jsem dělala s ostatními žáky umění, které by mě samotnou ani nenapadlo vytvořit. Když byly výstavy našich prací, nadchlo mě, že jsem měla hodně vystavených děl a pozvedlo to mou zálibu v tvorbě. Posledním rokem jsem i fotografovala a i to mě zaujalo.

Svoje nápady také používám na knížku. Často se mi totiž zrodí v hlavě nápady na příběh, který chci zachytit. Také se často dívám na kreslené filmy a seriály, kde pozoruji styl kreslení a pak si to třeba i vyzkouším. Ráda kombinuji literaturu s výtvarnou tvorbou i s hudbou. Díky hudbě se můžu také víc vžít do toho daného momentu.

Malování je pro mě důležité. Díky němu mohu vyjádřit své emoce a myšlenky. Můžu se uzavřít do svého barevného světa a zapomenout na realitu.

Motto:
„Děkuji
za barevné
zážitky!“

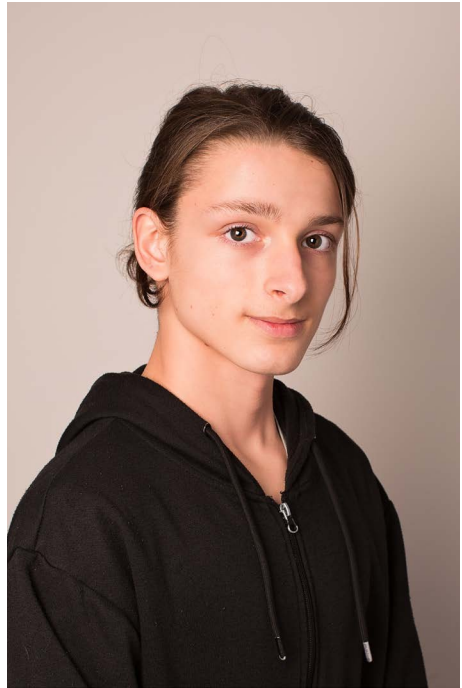
Šimon Bezoska
výtvarná tvorba
absolvent I. stupně
třída Lady Staré

Rád bych byl řezbářem, protože mě baví klidná, titěrná a přesná, ale i fyzicky náročná práce. SUPŠ v Praze, kam bych se rád dostal, se mi líbí, protože vím od bratra, že se tam hezky chovají ke studentům, že se naučím pracovat se dřevem i sochařskou hlinou, že budu umět pracovat se soustruhem i dlátem, budu tvořit rámy, sochy, kopie hlav atd. Někdy v budoucnu bych třeba chtěl vyrábět na zakázky, nebo mít vlastní firmu s obchodem.

Do ZUŠ mě přivedl můj bratr, který tam také dřív chodil, a také to, co chci studovat. Když jsem přišel, neuměl jsem nic. Ruce mě sice poslouchají, vždycky jsem si vyráběl, ale nikdy jsem nekreslil, ani nepracoval s hlinou, což na zkoušky na střední školu musím umět dobře.

Paní učitelka Stará mě hodně věcí naučila a taky mě moc hezky povzbuzuje, abych si věřil.

I když jsem se na první hodiny kvůli tomu, že jsem nic neuměl, chodit obával, teď se do ZUŠ vždy těším a cítím se tam už skoro jako doma.

Motto:

**„Zeptáš-li se, budeš 5 minut
vypadat jako blbec.**

**Nezeptáš-li se, budeš blbcem celý
život.“ čínské přísloví**

Emma Chalupecká
studijní výtvarná tvorba
absolventka I. stupně
třída Lady Staré

Se studijní výtvarnou tvorbou jsem začala kvůli umělecké škole, na kterou jsem chtěla jít. Když jsem začínala, nebyla jsem si se vším jistá, ale paní učitelka Lada Stará mi pomohla překonat strach a rozvinout můj talent. Myslím, že jsem se velmi zlepšila, i když to pro mne bylo i obtížné kvůli menšímu času na učení a koníčky. Tenhle školní rok to se mnou bylo jako s počasím. Mé rozhodnutí o studiu na střední výtvarné škole se pořád měnilo, až jsem se nakonec rozhodla, že na ni nepůjdu, i když paní učitelka říkala, že bych to měla zkusit. Budu ale dál rozvíjet svůj talent a dál na výtvarku chodit. To ticho, při kterém si každý dělá svou práci a nic nás neruší, je moc příjemné.

Všechno, co jsme dělali, mne moc bavilo a vždycky to byl i odpočinek. Mám paní učitelku ráda, díky její povaze a skvělým nápadům. Určitě budu dál pokračovat.

Motto:
„Neřid’ se ostatními,
ale sám sebou.“

Diana Khvostenko
výtvarná tvorba
absolventka I. stupně
třída Petry Tetaurové

Už od malička mě bavilo malování. V MŠ jsme kreslili všelijaké obrázky a já se na to vždycky moc těšila. Malování je pro mě jako únik z reality. Na obraze můžeš vytvořit absolutně všechno, a také vyjadřovat svoje pocity, náladu a umění. Když o něčem přemýšlím, můžu začít kreslit a někdy z toho něco zajímavého vyjde.

V ZUŠ jsem zkusila rozličné výtvarné techniky, a také jsem modelovala z keramické hlíny. Udělala jsem si hezký klavír, který teď zdobí můj stůl a připomíná mi ten zážitek. V ZUŠ jsem měla dvě učitelky, takže jsem mohla vyzkoušet různá zadání.

Chtěla bych poděkovat paní učitelce Martině Černé i Petře Tetaurové. A hlavně mým rodičům, kteří mě vždy podporovali.

Malování je část mě a jsem ráda, že jsem na to přišla.

Motto:
„Začni, kde jsi.
Použij, co máš.
Dělej, co dokážeš.“
Arthur Ashe

Lenka Křížová
výtvarná tvorba
absolventka I. stupně
třída Petry Tetaurové

Už když jsem byla malá, bavilo mě kreslit. Na výtvarku v ZUŠ jsem začala chodit od druhé třídy. Vybrala jsem si ji, protože jsem se chtěla stát malířkou a tady si to vyzkoušet. Bavilo mě to, a proto sem chodím už 6 let.

Nemám moc ráda abstraktní obrazy a roztírání velkých vrstev barev. Lepší je kreslit podle skutečnosti tužkou.

Mám moc ráda zvířata a nejvíc mě baví kreslit právě je. Proto bych chtěla, aby i moje absolventská práce byla na toto téma.

Také ráda modeluji z keramické hlíny. Sama jsem zkoušela točit na hrnčířském kruhu a tady v ZUŠ mám nejraději modelování větších objektů.

Ještě nejsem rozhodnutá, jestli se příští rok přihlásím na střední výtvarnou školu, ale už teď vím, že výtvarnému tvoření se budu věnovat i dál, ať už v práci nebo ve volném čase.

Motto:
„Láska ke zvířatům
ze mě učinila
lidskou bytost.“

Karolína Lamplová
fotografická tvorba
absolventka I. stupně
třída Petry Tetaurové

Výtvarné umění je pro mne svobodou. Mohu díky tomu jak vyjádřit pocity, tak také ztvárnit věci, které mám osobně ráda. ZUŠ mě zdokonalila, ale také naučila více experimentovat a nebát se zkoušet nové věci.

Momentálně mám nejvíc ráda styl anime. Mým aktuálně nejoblíbenějším umělcem je japonský tvůrce anime komiksů Junji Ito. Jeho tvorba je zaměřená na hororové mangy. Mezi jeho neznámější díla patří Tomie a Spirála.

Anime je také jedním z důvodů, proč jsem se začala zajímat o grafický design. Tomuto oboru bych se ráda věnovala ve svém dalším vzdělání.

Motto:
„Bud' nejlepší verzí
sebe sama.“

Sofie Maříková
výtvarná tvorba
absolventka I. stupně
třída Martiny Černé

Ahoj,
jmenuji se Sofie Maříková a letos absolvuji ve výtvarném oboru. Chodím sem od svých čtyř let. Po celou dobu mě vyučuje paní učitelka Martina Černá.

Kreslení, malování i keramika umožňují využít moji fantazii a tvořivost, mé nápady promítnout na papír (v případě keramiky vymodelovat z hlíny). Z těchto tří výtvarných technik mě nejvíce baví kresba, ve které je možno vystihnout nejvíce detailů, a keramika. Kdysi tak neoblíbená malba mě oslovila před rokem. Zjistila jsem, že detaily nejsou vždy to nejdůležitější. Vždy se mi líbilo, že když nám paní učitelka zadávala práci, zpestřila jí nějakým příběhem, který nám umožňoval si práci ještě více užít.

Svoji absolventskou práci jsem věnovala obrazům tanečnic, které se snažím vystihnout v pohybu. Svoje malby jsem propojila s tancem, kterému se také věnuji.

Pokusila jsem se znalost póz, krásy a radosti z pohybu zachytit ve svých výtvarných pracích.

Inspirovala jsem se impresionistickým malířem, který se jmenoval Edgar Degas.

Motto:
„Cílem umění je dělat
člověka šťastným.“
Michelangelo Buonarroti

Jaromír Pilát

keramická a studijní výtvarná tvorba
absolvent I. stupně
třída Jiřiny Kinkalové a Lady Staré

Na keramiku jsem začal chodit v sedmé třídě, abych se připravil na talentové zkoušky poté, co jsem se rozhodl, že chci jít studovat obor uměleckořemeslné zpracování kovů.

Ke kovařině jsem se dostal na konci šesté třídy, když v rámci projektu přijel do školy kovář a já si to vyzkoušel. (Ještě jsem se s tím nikomu nesvěřil, ale jsem čert a mým hlavním posláním je sloužit Peklu.) V osmé třídě jsem pak začal chodit i na výtvarku, abych si nacvičil také kresbu.

Na keramice mě nejvíc bavilo pracovat podle zadání, zároveň mi to přišlo nejvíce užitečné. Hodně mě bavilo modelovat hlavu a lebku. Poslední rok jsem se na výtvarce věnoval hlavně kresbě zátiší, což mě občas nebavilo, ale vím, že mi to nejvíce pomůže k přijímacím zkouškám.

Motto:

„Kdo pracuje rukama, je dělník.

Kdo pracuje rukama a hlavou,
je řemeslník.

Kdo pracuje rukama, hlavou a srdcem,
je umělec.“

František z Assisi

Elen Šandová
fotografická tvorba
absolventka I. stupně
třída Petry Tetaurové

Už jako malá jsem si raději místo panenek vzala do ruky tužku nebo pastelky a začala si kreslit. Od druhé třídy jsem proto začala chodit na hodiny výtvarné tvorby do „zušky“ k paní učitelce Petře Tetaurové. Chtěla jsem toho vyzkoušet co nejvíc, a tak jsem v deseti letech přidala i specializaci na keramiku a chodila tvořit dvakrát v týdnu. V sedmé třídě jsem se rozhodla přestoupit do oddělení, kde se spojuje výtvarná tvorba a fotografování, do „výtvarné fotografie“. Byla to doba covidové pandemie a v karanténě to nebylo jednoduché. Hodně mi chybělo scházení se v ZUŠ. Musela jsem fotit sama nebo v přírodě, podle zadání z on-line výuky.

V deváté třídě jsem se víc soustředila na přijímačky na střední a na rok jsem studium v ZUŠ přerušila, ale letos jsem opět nastoupila, abych uzavřela a absolvovala první stupeň studia ve výtvarném oboru.

Všechno, co jsem v ZUŠ dělala, pro mne mělo přínos. Pomohlo mi to rozvíjet mé výtvarné schopnosti a umožnilo vyzkoušet si výtvarnou tvorbu různými způsoby.

Nejvíc mě ale bavila právě fotografie. Hlavně práce v temné komoře, kde jsem mohla vyvolávat fotky tak, jak se to dělalo dříve. Vážím si celé této možnosti docházet do zdejší ZUŠ.

Motto:
„Co by to bylo za život,
kdybychom neměli odvahu
se o cokoli pokusit?“
Vincent van Gogh

Kateřina Zdichov
vtvorn tvorba
absolventka I. stupně
třida Petry Tetaurov

Výtvarka m baví uř od malička. Jsem ráda, že m mamka přihlásila do ZUř, kde jsem si vyzkouřela různé techniky, nejen malování temperami a vodovkami. Zajmav pro m byla například práce s nanřenm barvy grafickm válečkem, a pak dokreslování tuř. Nejráději mám ale stále kreslen tuřkou. Neznamená to ale, že nikdy nevezmu do ruky řttec a plátno. Ráda maluji krajinu a zvířata, například slony.

Kdysi jsem ve řkolce zkouřela modelování z keramick hlíny a v ZUř m potřilo, že jsem se k tomu mohla vrtt a naučit se nov postupy, jak vytvořit to, co chci.

I kdyř nechci jít studovat stredn uměleckou řkolu, urit se vtvorn práci budu dl věnovat ve svém volnm čase. Přt řkoln rok se budu připravovat na prijmac zkouřky na stredn, a jestli mi to čas dovol, urit bych tady v ZUř ráda pokračovala.

Motto:
„Chytr člověk vyřeř problém.
Moudr člověk se mu vyhne.“
Albert Einstein

**TANEČNÍ
OBOR**

Barbora Bünterová
tanec a práce v souboru
absolventka II. stupně
třída Jany Molíkové,
Lenky Stránské a Venduly Tyčové

Tancování není jenom mým koníčkem, stalo se neoddělitelnou součástí mě samé. Od prvních nejistých kroků na tanečním parketu až po současná vystoupení - tato cesta mi přinesla nejen dovednosti v tanci, ale také neocenitelné zážitky a nespočetná množství přátelství.

S tanečními kamarády jsme vytvořili tým, který není pouze o společných vystoupeních, ale také o sdílených radostech a únavách během tréninků. Každé tréninkové setkání je pro nás nejen příležitostí zdokonalit naše dovednosti, ale chvílí smíchu, podpory a vytváření společných vzpomínek.

V našem tanečním týmu jsme nejen partnery na parketu, ale skvělými přáteli i mimo něj. Prožíváme neuvěřitelné okamžiky na jevišti, kdy naše srdce běží v synchronizaci s hudbou, ale také si užíváme každou chvíli v zákulisí, kde se rodí kouzlo našich příběhů. Společně jsme objevili krásu tanečního umění a sdílíme vášeň pro pohyb a výraz, který nám taneční umění přináší.

Návštěva divadel se stala nezbytnou součástí našeho tancování. Každé představení je pro nás inspirací a zdrojem nových nápadů. Zkoumáme různé styly a inspirujeme se uměleckými výkony, což nám pomáhá rozvíjet naše vlastní taneční vyjádření.

Nejdůležitější však je, že tancujeme jako jeden tým. Bez ohledu na výsledek soutěže nás spojuje ta nejdůležitější věc – radost a soudržnost. Při každém vystoupení cítíme, že jsme součástí něčeho většího, a to je pro nás hodnota nepřekročitelná žádným vítězstvím. Sdílet tuto vášeň s kamarády znamená vytvářet nejen umělecké dílo na jevišti, ale také vytvářet nepopsatelné pouto, které spojuje naše srdce v harmonii tance a přátelství.

A za tohle všechno bych chtěla poděkovat paní učitelce Mgr. Janě Molíkové, Lence Stránské a Bc. Vendule Tyčové, DiS. , které mě toutle cestou provázejí už několik let.

Motto:
„Jednou
tanečník,
navždy
tanečník.“

Tereza Dolejší
tanec a práce v souboru
absolventka II. stupně
třída Jany Molíkové,
Lenky Stránské a Venduly Tyčové

Vážně už to je 13 let? Asi ano, když se vezme první rok ve školce, 8 let prvního stupně a 4 roky druhého, tak to opravdu vychází na 13 let. Tedy pokud nepočítáme moji roční odmlku, ale k tom bych se ráda s dovolením vrátila později. Takže tedy suma sumárum 13 let, což činí více než dvě třetiny mého dosavadního života a já se nejsem schopna rozhodnout, jestli mám pocit, že jsem na sále strávila celý svůj život nebo jestli mám pocit, jako by to bylo včera, co jsem poprvé uviděla krásu i bolest lina a byla fascinována velkými zrcadly, které krom krásy tance, vždy poukazovala na veškeré nedokonalosti, kterých je vždycky více, než je potřeba. Nikdy to nebyla krásná choreografie, ale soustava prvků tvořena málo vytočenými nártý, nedopnutými koleny, špatným výrazem ve tváři nebo málo výraznými rukama, která až na jevišti za pomoci světla a podpory z publika byla schopna dosáhnout něčeho, co by se dalo nazvat "bylo to dobrý, ale...". A v těchto nedokonalostech vidím dokonalost tance.

Každá cesta má svůj začátek i konec a vzhledem k tomu, že o konci nevím nic a upřímně doufám, že dlouho nebudu, spíše bych rozebrala ten začátek. Je to dost dávno a já byla až moc malá, tudíž nemám ani šanci si to nějak výrazněji nebo přesněji vybavit. Jediné, co vím, je, že všechno tohle začalo jen díky mé rodině. (Stejně asi jako všechno, co se děje, když je vám 5, že?) Vzhledem k tomu, že i moji 3 starší sourozenci do ZUŠ chodili, nebylo pochyb o tom, že se mnou by mělo být něco jinak, a taky že nebylo. Postupem let se z hraní her s hudebním podtextem stal skutečný tanec, a následně se přidal i tanec lidový, moderní, klasický a historický.

I přes to, že jsem se neustále nudila, a tudíž jsem vyzkoušela nemalý počet zálib včetně focení, výtvarky, kytary, sboru, gymnastiky nebo kick boxu, jediný, u čeho jsem vydržela i po konci základní školy, nemohlo být nic jiného, než elegantní způsob, jak si třikrát do týdne postupně ničit své tělo. Protože i pády, úrazy a bolest k tomu někdy patří.

Na závěr bych chtěla poděkovat všem učitelkám, které se velmi podílely na tom, kde právě teďka jsem. Jmenovitě Janě Molíkové, Lence Stránské a především naší třídní učitelce Vendule Tyčové.

**Motto: „Sportem k
trvalé invaliditě i k
úniku z reality.“**

Laura Kolková
tanec a práce v souboru
absolventka I. stupně
třída Jany Molíkové,
Lenky Stránské a Venduly Tyčové

S tancováním jsem začala už v 6-7 letech, ale ze začátku mě to moc nebavilo ani nenaplňovalo. Chtěla jsem dokonce i skončit, ale postupem času jsem našla sama sebe a začalo mě to bavit. Těšila jsem se na každou taneční hodinu. Díky tancování jsem poznala holky a tvoříme skvělou partu.

V tancování mě vždycky bavily choreografie a hudba. Pro mě je to terapie, jenom já, hudba a tanec.

Taky mě moc baví akce ZUŠ. Hlavně, když jsou někde na druhý straně Prahy a je to místo školy. Jednou jsme byli na docela velké soutěži jménem Kábrt Cup a s naší choreografií jsme vyhráli 3. místo. Byl to neuvěřitelný zážitek, moc jsme si to tam užili, byla tam moc hezká atmosféra, a také další jiné zajímavé choreografie.

Mým dalším nejoblíbenějším zážitkem bylo představení BPM v Národním divadle. Bylo to hodně zajímavé tematikou,

představení se dělilo na tři části a mně se nejvíce líbila druhá část. Připomínalo mi to něco, co by se dalo nazvat „ztracená duše“.

Za těch 7 let mě paní učitelky hodně naučily a já jsem jim za to moc vděčná.

Motto:
„Tajemství života
je sedmkrát padnout
a osmkrát vstát.“

Anna Koudelková
tanec a práce v souboru
absolventka II. stupně
třída Jany Molíkové,
Lenky Stránské a Venduly Tyčové

Co je pro mě tanec? Tanec nevnímám jako zpestření svého života, ale jako jeho nedílnou součást. Není to jen estetický pohyb nebo sportovní disciplína. Možnost tancovat je pro mě stejně nezbytná, jako je dýchání či spánek. Patří ke mně a neumím si představit, že bych netančila. Myslím, že tanec je nejpřirozenější aktivita, která mi přináší smích, radost, ale i možnost objevit své hranice. Líbí se mi, že hodiny tancování mě nutí trénovat a dodržovat určitý řád, ale vedle toho umožňují spontánnost a uvolnění celého těla od každodenních starostí. Při tanci se uvolňuje nahromaděný stres a naše emoce mají volný průchod ven.

Absolvuji už podruhé a to ve mně vyvolává smíšené pocity. Jsou to pocity radosti a štěstí z toho, kam až jsme to jako nerozlučný kolektiv dotáhli, ale přináší to i smutek, když vím, že se rychle blížíme k ukončení hodin na škole. Když přemýšlím nad tím, kolik hodin jsem strávila na tanečním sále před zrcadlem nebo na pódiu před dojatými rodiči, tak jsem taky dojatá z toho, jak to všechno rychle uteklo.

Díky škole a našim učitelkám jsem se mohla podívat na nespočet krásných představení profesionálních tanečnic, na celorepublikové soutěže ve spoustě kategoriích tance nebo si zatancovat i v zahraničí a za to děkuji Vendule Tyčové, Lence Stránské a Janě Molíkové. Samozřejmě mi škola přinesla i mnoho modřin, prošoupaných legín, únavy nebo vyvrnutých kotníků, ale určitě mě nikdy nenapadlo s tancováním přestat. Snad možná jen párkrát, protože když dojde při hodině na naší oblíbenou improvizaci, celému ročníku naběhne husí kůže po celém těle a nejraději bychom z hodiny utekli.

Ráda si prohlížím fotky z našich úspěšných, či neúspěšných soutěží, z našich náročných či nenáročných hodin, protože na každé fotce se spolu smějeme a netruchlíme z toho, že jsme nepostoupili do dalšího kola nebo že se nám vystoupení nepovedlo. Máme super kolektiv, ve kterém je většinou jen pozitivní nálada a proto moc děkuji holkám a Kubovi, že se kvůli nim těším na „tanco“ ještě víc.

Motto:
„Tanec je jako jazyk
bez slov,
pohyb plný emocí.“

Tereza Müllerová tanec a práce v souboru absolventka II. stupně třída Jany Molíkové, Lenky Stránské a Venduly Tyčové

Už od malička jsem měla hodně energie a vždy, když byla puštěná hudba, tak jsem se začala hýbat. Mamka mě nikdy nemohla unavit, a tak mě přihlásila na taneční obor do ZUŠky. Ze začátku jsem chodila na hodiny jenom k paní učitelce Lence Stránské, až po nějakém čase mě začaly učit i paní učitelka Jana Molíková a paní učitelka Vendula Tyčová. Na hodinách bylo velmi těžké naši partu zkrotit, ale vyrůstali jsme, naše složení se měnilo a dnes už dokážeme poslechnout. V ZUŠce trávím půlku svého týdne a když mám možnost a volný čas, chodím si zatancovat i mimo hodiny. Tréninky bývají občas velmi náročné, hlavně ty před vystoupeními, ale chodím tam ráda a fyzická námaha k tomu patří.

Není to však jenom o fyzické stránce, ale i o té mentální. Není snadné vidět někoho, kdo tančuje stejně dlouho jako vy, ale provedení prvků má lepší, než to vaše. Proto chodím na hodiny, abych se zlepšovala a postupovala dál.

Za dvanáct let, co na taneční obor chodím, jsme byli na nespočetných vystoupeních a soutěžích, ale i představeních, která si vždy velmi užívám. Je to skvělý pocit užívat si volné dny s těmi, které máte nejradši, prací na tom, co milujete. Jedna z mých oblíbených soutěží je KÁBRT CUP, kde je vše rozdělené na kategorie - podle věku a doby, po kterou tančujeme, podle žánru a v neposlední řadě podle počtu lidí kolik tančuje. Je to velmi dobrá zkušenost dívat se na ostatní – vidím, jak na tom jsou, a mohu se přiučit novým prvkům. Další z mých oblíbených vystoupení je přímo akce od ZUŠky a to Taneční den na dvorku. Jde o dopolední program pro školy, odpoledne jsou pak pro veřejnost, kde vystupujeme všichni napříč ročníky.

Nejlepší pocit však je, když zkoušíme choreografii už po desáté (přitom nám bylo řečeno: „už jenom jednou“), nikdo z nás už nemůže, ale dáváme do toho vše, protože víme, že to za to stojí. Ten pocit, když stojíme v zákulisí těsně před tím, než vejdemo na pódium, pocit, když jsme odtancovali a lidé nám tleskají, ten pocit, který zná každý tanečník, ale nikdo ho nedokáže popsat - to je proč to dělám.

Naše společná odpoledne se stala mým druhým domovem a nedokážu si představit, že bych holky nikdy nepoznala a nestrávila s nimi půlku svého života. Zažily jsme toho spolu opravdu hodně, přes všelijaká vystoupení a soutěže, až k nekonečným záchvatům smíchu nejen na hodinách.

Pamatuji si, že jako malá holka jsem vzhlížela k velkým holkám, že jednou chci být jako ony. A teď, když si uvědomím, že absolvuji druhý stupeň a jsem jednou z velkých holek, přijde mi to neuvěřitelné.

Tanec miluju celým svým srdcem a vždy když tančuji, cítím se volná a svá. Tanec mě naplňuje jako nic jiného a nedokážu si představit život bez něj.

Jako 5-ti letá holčička jsem nedokázala ocenit, že mě rodiče do ZUŠky přihlásili, ale teď jsem jim za to neskrutečně vděčná a moc jim děkuji. Taky samozřejmě děkuji mým učitelům, že mě dovedli tak daleko a nevzdali to se mnou: paní učitelce Lence Stránské, Janě Molíkové a velké díky patří také Vendule Tyčové

Motto:
„Jednou
tanečník,
navždy
tanečník.“

Sofie Maříková
tanec a práce v souboru
absolventka I. stupně
třída Jany Molíkové,
Lenky Stránské a Venduly Tyčové

Tancování je pro mě velice důležité. Možná proto, že na něj chodím již od malička. Poprvé jsem se na tanečním sále Základní umělecké školy v Novém Strašecí objevila před deseti lety. Byly mi čtyři roky a baletní tyč mi připadala neuvěřitelně vysoko. Tu jsem ale prozatím nepotřebovala, protože jsem navštěvovala hodiny přípravné taneční výchovy.

Plynule jsem přešla jako řádná studentka do dalších ročníků. Kvůli plnému rozvrhu jsem začala chodit se starším ročníkem, se kterým jsem dosud. Po pár letech jsem stála u baletní tyče a učila se tanečním prvům.

Během svého studia v tanečním oboru jsem se naučila spoustu zábavných choreografií např. „Holky z naší školky“ a „Čarodějky“.

Inspiraci jsem našla v mnohých představeních, na která jezdíme. Měla jsem se tak možnost podívat i do Národního divadla. S naším ročníkem jsme se zúčastnili soutěží, například v Kolíně nebo Kutné Hoře, ve kterých jsme se sice neumístili, zato jsem si užila společné vystupování.

Na tancování se těším vždycky na konci prázdnin každým rokem více, protože nás paní učitelky zapojují do vymýšlení choreografií, vybírání kostýmů a návrhu hudby. Těší mě, že se mohu věnovat více žánrům tance. Nejvíce mě ale baví balet.

Věřím, že budu na tancování chodit s nadšením jako doposud. Chtěla bych moc poděkovat našim paním učitelkám, které nám předaly spoustu tanečních zkušeností.

Motto:
„Fantazie se
stává realitou,
pokud jí umíš
zatančit.“
Richard Cohen
1941

Emília Pěkná
tanec a práce v souboru
absolventka II. stupně
třída Jany Molíkové,
Lenky Stránské a Venduly Tyčové

Od prvního absolvování se toho stalo tolik, že ani nevím, co vše říct, a hlavně, kde začít. Tolik soutěží a vystoupení uběhlo a tolik se toho změnilo, psychicky i fyzicky, ale jsem vděčná, že mě po celý můj život provází tanec. Dokáže vyjádřit, co přesně cítíme, každý výraz a každý pohyb vám řekne víc, než tisíc slov, která je mnohdy těžko vyslovit, ať už jsou emoce jakékoliv.

Já a můj taneční ročník se vždycky popereme se vším, co nás potká, ať už je to píseň, čas, prostor nebo cokoli, vždy jsme v tom spolu a táhneme za jeden provaz, se vším si pomůžeme a poradíme. Občas to není lehké, leckdy si říkám, že se mi ani nechce jít na hodiny, že mám chuť to vzdát, ale na konci dne bych si nedokázala představit všechno, co bych ztratila, kamarádky, učitele, všechny ty výlety a zážitky... Jednoduše, tanec je pro mě vším a jen tak se ho nevzdám.

Děkuji všem učitelům Lence Stránské, Janě Molíkové, a především třídní učitelce Vendule Tyčové.

Motto:
„Tanec dokáže vyjádřit
víc než tisíc slov.“

Anna Rubličová
tanec a práce v souboru
absolventka I. stupně
třída Jany Molíkové,
Lenky Stránské a Venduly Tyčové

Tanec je umění, kterému se věnují především dívky, a u mě tomu nebylo jinak.

Tancuji už od předškolního věku a tanec se postupem času stával čím dál tím podstatnější součástí mého života. Tancovat od dětství je mnohem jednodušší, než začít tančit v pozdějším věku. Když si uvědomím, kolik práce jsem už odvedla, motivuje mě to. Tanec je pro mě relax. Když tančím, cítím se skvěle bez ohledu na to, jak jsem se cítila předtím. Je to pro mě možnost beze slov sdělit své pocity divákovi.

Díky ZUŠ jsem se zúčastnila mnoha představení a uvědomila si, jak dokáže tanec člověka zničit, ale také posunout vpřed. Tanec vnímá každý jinak, být divákem, je něco jiného, než být účinkujícím, a tak si myslím, že člověk který se tanci věnuje, má na představení jiný pohled a názor, než běžný divák. Pro mě to znamenalo nový pohled na svět a tanec samotný. Pochopila jsem, proč to dělám já, a to je důležité, vědět, proč tančím.

Děkuji paním učitelkám Janě Molíkové, Lence Stránské a Vendule Tyčové, které mě na cestě tance provázejí v ZUŠ.

Motto:
„Jsme jako stromy,
chce to čas,
ale stojí to za to.“

Johana Šandová
tanec a práce v souboru
absolventka II. stupně
třída Jany Molíkové,
Lenky Stránské a Venduly Tyčové

Ze začátku bych se vám představila. Jsem Johana Šandová a můj obor je tanec. Již od 3 let jsem chodila do „soukromáčeků“ k paní učitelce Stránské a už tehdy mě to moc bavilo. Nedokážu si představit, co by mě naplňovalo tolik, jako tanec, kdyby mě máma na tancování nepřihlásila.

Když jsem postoupila do 3. ročníku, dostala jsem za třídní paní učitelku Tyčovou a mám ji až dodnes, což mě těší.

Tanec je pro mě osvobozující, mám z něj vždy dobrý pocit. A když mi něco nejde, opakuji to neustále dokola a dokola, a třeba až na stoprvní pokus se mi to konečně povede. Pak z toho mám radost, která mi vydrží i celý týden.

Kdyby se mě někdo zeptal, co pro mě má v životě velkou cenu, tanec by určitě mezi takové věci patřil. Moc se mi líbí ta kreativita a spojení s hudbou. Vžít se do hudby a tancovat naplno je podle mě jeden z nejhezčích pocitů, které jsem kdy zažila.

Z koncertů, soutěží a různých představení jsem si odnesla velké množství krásných vzpomínek a jsem moc ráda, že je mám, i přesto, že jsem často zakusila velkou trému. Nedokážu najít slova, která by dostatečně vystihla to, co pro mě tanec v mém životě znamená. Žádné slovo na to nestačí.

Jsem vděčná všem učitelkám, které to se mnou vydržely i přes různá úskalí mé taneční cesty a dopřávaly mi ten krásný pocit z tance. Jím patří velké díky.

Motto:
„Život je jako
řeka,
neustále proudí
a musí si poradit
se všemi
překážkami
na své cestě k
moři.“

**LITERÁRNĚ
-DRAMATICKÝ
OBOR**

Klaudie Kleindienstová
dramatická hra a improvizace
absolventka I. stupně
třída Ivety Grmelové
a Martyňky Černé

Na literárně dramatický obor jsem začala chodit do prvního ročníku, a to díky kamarádce Valince, která na něj chodila už o rok déle. Vyprávěla mi, co to dramaťák vlastně je a co všechno se tam dělá. Mně se to moc líbilo a ještě ten den jsem všechno pověděla rodičům, kteří z toho pochopili, že bych tam chtěla chodit. Měli pro to pochopení, protože sami byli dlouhou dobu součástí podobných souborů u nás v Novém Strašecí i jinde.

Moje první inscenace byla *Mandolína*, ve které jsem hrála hlavní roli, tedy samotnou Mandolínu, a později jsem převzala roli její sestry Valentýny. Během let jsem se na jevišti stala Lottou a prodavačkou v *Lotta umí skoro všechno!*, liščetem ve *Fantastickém panu Lišákovi* (s ním jsme se účastnili pražského Šestkafestu), Maxem i Budem ve hře *Maxův nejlepší přítel Budo* a recitovala jsem básně Shela Silversteina v pásmu *Něco přidej*. Po pár letech na dramaťáku mi přibýly individuální hodiny s kamarádkami Alenou a Nelou. Společně se učíme různé básničky a prózy a připravujeme individuální výstupy. S Alenou jsme jako duo KlaudiÁla vytvořily naši prvotinu *Sesterství*. Kromě klasických ZUŠkových vystoupení jako Divadelní maraton na Strašeckém Dvorku nebo závěrečné vystoupení LDO, se *Sesterství* hrálo i na Zahajovacím koncertu ZUŠ. Děti, které seděly v publiku, si naši polštářovou bitvu dodnes pamatují. Také jsme se účastnily soutěže monologů a dialogů Kandrďásek v Bystřici.

S Nelou nyní tvoříme trio NeKlaudiÁla a máme zatím poslední úspěšný kus s názvem *Srední Vaštar*.

S oběma holkama na individuálce i se zbytkem souboru v DramaLamě zažíváme každý týden skvělá setkání, nápady a akce.

Někdy do roku se účastníme divadelních přehlídek amatérských souborů, přičemž některé i pomáháme organizovat.

Za těch sedm uplynulých let jsem se naučila pohybovat po jevišti spolu s dalšími herci, mluvit více nahlas a pohotově vstupovat do různých rolí.

Dramaťák a vše kolem něj mě moc baví a jsem moc ráda, že jsem jeho součástí.

Motto:
„Proč nééé?“

Alena Růžičková

dramatická hra a improvizace

absolventka I. stupně

třída Ivety Grmelové a Marty

Černé

Na literárně dramatický obor jsem začala chodit v šesti letech, když mě maminka přemluvila, abych se šla podívat na den otevřených dveří do ZUŠ. Přišly jsme, a já hned věděla, že mě to bude bavit. O pár týdnů později byly přijímačky. Pamatuji si, že jsem byla dost nervozní. Z přijímacích zkoušek si pamatuji jen to, že mě přijali a já měla radost, že budu chodit na dramaťák.

První mojí inscenací byla *Pojištěná vánočka*, kterou jsme s paní učitelkou Ivetou Grmelovou vytvořili v přípravném roku mého studia. Pamatuji si, že moje role byla mouka. Mně to přišlo normální, ale rodiče, ti koukali.

Další inscenace se jmenovala *Kniha*. Tam jsem si zahrála roli mouchy a té už jsem se nezbavila. Mám ten pocit, že se za mnou muší role táhly dlouhou dobu. Např. individuální výstupy se následně týkaly jenom much. Třeba básně od Emanuela Frynty Moucha nebo Christiana Morgensterna Na muší planetě, které jsme postupem času spojily v jeden výstup.

Ve druhém ročníku jsme vytvořili inscenaci *Lotta umí skoro všechno*. V této inscenaci jsem chtěla hrát hlavní roli a nakonec se postava Lotty rozdělila mezi všechny holky. Takže jsem byla spokojená.

Ve třetím ročníku jsme vytvořili inscenaci *Mandolína*, kde jsem si zahrála starší sestru Kalupínu, která moc ráda sportovala, což se ke mně hodí.

V roce 2018/2019 vznikla inscenace *Fantastický pan lišák*, kde jsem si zahrála lišče a nábojnici, která trefila Pana lišáka do ocasu. S tímto představením se mi poji jistý zážitek. Když jsme *Fantastického pana lišáka* hráli na Šestkafestu, někdo (dodnes nevím kdo), mi někam odkopl mou plastovou nábojnici. Chtělo se mi brečet, protože jsem nevěděla,

kde je, a už jsem musela jít hrát. A tak jsem improvizovala a nábojnici zahrála rukou. Následně se náboj našel v bedně s rekvizitami. Na výsledku představení se tento malý nedostatek nepromítl, stejně nám zatleskali.

V dalším školním roce jsme žádnou inscenaci nevytvořili, protože začala covidová pandemie, takže výuka LDO probíhala distančně. Na online výuce vzniklo video s názvem *Lingvistické pohádky* podle knihy Petra Nikla. A já jsem si vytvořila videopohádku o krokodýlovi metodou stop motion. Na individuální výuce jsem vytvořila také video, takovou ilustrovanou recitaci s názvem *Stella a 16 Huskyů*.

Dalším rokem vzniklo pásmo básní Shela Silversteina *Něco přidej*, kde jsem si zarecitovala básně Paní na hládání, Stávka! Stávka!, Osm balonků a další. Díky distanční výuce jsme se touto inscenací zabývali dva roky. S divadelním souborem jsme vytvořili inscenaci *Autobus č. 75*

V roce 2022 vzniklo duo KlauidiÁla, kde jsme spolu s Klauidií Kleindienstovou vytvořily inscenaci *Sesterství*, která se skládá se čtyř krátkých příběhů: *Pan nůž a paní lžice*, *Pohádka pro děti, které nechtějí spát*, *Pohádka o městě Římě a Pohádka o třech psech*. S touto inscenací jsme se zúčastnily soutěže Kandrdásek. *Sesterství* má duo KlauidiÁla na repertoáru doposud. Ve školním roce 2022/2023 v souboru vznikla pohádka *O Slunečníku, Měsíčníku a Větrníku* a v ročníku inscenace *Maxův nejlepší přítel Budo*, která je o autistickém chlapci jménem Max a jeho imaginárním kamarádovi Budovi, který Maxův příběh divákům vypráví.

Na individuálce jsme vytvořily jednu z nejdřnsnějších inscenací, kterou jsem kdy hrála. Je to horor s názvem *Serední Vaštar* dle Sakiho povídky. Na této inscenaci se podílelo trio NeKlauidiÁla (Nela Váchová, Klaudie Kleindienstová a já). Tato inscenace je o psychickém týrání malého kluka jménem Konradin, který je terorizován nevlastní příšernou tetou. V této inscenaci jsem si zahrála právě tu jeho tetu.

**Motto:
„Vždy se to dá
zvládnout,
ale musíš
chtít!!!“**

Na různých divadelních přehlídkách (Přelet nad Loutkářským hnízdem, Oprášeno, Faustování), kterých jsem se s LDO účastnila, jsem viděla spoustu krásných inscenací. Nejvíc mě zaujaly Nelkej, Čechie!, Kašpárek a zbojník nebo Carmen.

Dramaťák mě naučil jít si za svými sny, jsem ráda, že jsem si divadlo vyzkoušela a našla jsem si další koníček, který mě baví. Těší mě, že mám možnost být součástí tohoto skvělého oboru a jsem ráda za partu lidí, kterou jsem díky dramaťáku poznala.

Chtěla bych poděkovat paním učitelkám Ivetě Grmelové a Martině Černé za to, že se nezlobí, když se něco pokazí, umí si se vším poradit a mají skvělé nápady.

Nela Váchová

dramatická hra a improvizace

absolventka I. stupně

třída Ivety Grmelové a Martiny Černé

Na literárně dramatický obor už chodím sedm let. Přihlásila mě sem mamka, protože mě vždy bavilo vymýšlet různé básničky a svoje vlastní divadelní představení. Také jsem dokázala přehrát jakoukoliv pohádku, co jsem viděla, a domýšlela její pokračování, což dělám v podstatě doteď. Na talentové zkoušce jsem ani moc nepřemýšlela, jestli mě vezmou nebo ne. Jen si pamatuji, že po mně Iveta chtěla básničku a já zrovna žádnou z paměti nevěděla.

Mým prvním vystoupením na dramaťáku byla *Mandolína*, kde jsem hrála Fridolínu, Mandolíninu sestru. Na této inscenaci mi přišlo dost dobré, že jsme všichni měli v naší roli zastoupenou charakteristiku svojí osobnosti. Já miluji čtení, takže má postava měla knihu a stále si četla.

V druhé třídě jsme měli ve družině talentovou soutěž. Napsala jsem vlastní scénář a celý ho se svými kamarády sehrála. Při tom jsem zjistila, jak mě baví organizovat a režírovat lidi.

LDO mi dalo spoustu zkušeností do života. Naučilo mě mluvit více nahlas a nabrat sebevědomí v oblasti sociálních vztahů, protože já jsem velmi introvertní člověk. Ale asi jsem zase jedna z mála, kteří nemají trému na jevišti. Když jsem v roli, zapomenou na svět okolo sebe a soustředím se jen na příběh, který hraji. A to mě neuvěřitelně baví. Ale při recitaci je to horší. To stojím na pódiu a nemůžu se vžít do žádné postavy, protože recituji já a jenom já. Většinou se dívám do zdi a oslňují mě světla, no záleží jak kde. To mám vždy velký strach. Dramaťák mě tomuhle strachu nejen vystavuje, ale taky mě učí ho překonávat.

V době distanční výuky jsem začala natáčet stop motion videa s legem, které jsou doteď na Youtube. Potom jsem se přesunula ke Gacha, kde stále vytvářím videa

a snažím se udělat co nejlepší animaci. Mám jich plný mobil. Také díky tomu jsem zjistila, že v budoucnu nechci být hercem, ale spíše někým, kdo tvoří filmy. Divadelní tvorba mě sice baví, ale filmová animace mě baví mnohem víc, takže v budoucnu budu určitě spíš za kamerou než před ní. Děkuji dramaťáku, že mě k tomuto poznání přivedl.

Začátkem minulého roku jsem začala psát svojí vlastní knihu s názvem *Temné světlo*. K literární tvorbě mě inspirovala má kamarádka, a protože jsem měla v hlavě spoustu vlastních příběhů, rozhodla jsem se převést je na papír. Jde o fantasy, které mám nejraději. S její tvorbou mi pomáhá spousta lidí, ke kterým patří i moje učitelky dramaťáku Iveta a Martina.

Součástí mých sedmi let na dramaťáku byla i účast na různých akcích, jako je Oprášeno, Divadlíničky, soutěže a různé divadelní přehlídky. Akce jsem si moc užila. Dramaťák mě naplňuje a utvrdil mě, že u umění navždy zůstanu.

Motto:

**„Co jde, si
zjednoduř, a
co nejde, to
si zpřijemni.“**

Děkujeme Sdružení rodičů a přátel školy
za financování vzniku této publikace.

